ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் வைபவம்

ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் வாழித்திருநாமம்

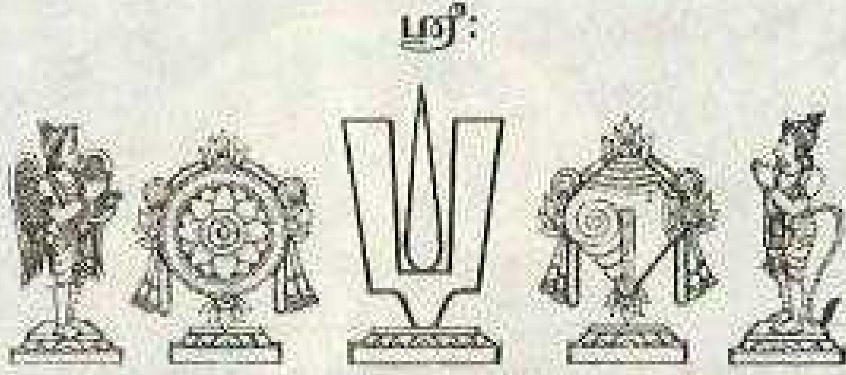
சீராரும் திருப்பதிகள் சிறக்க வந்தோன் வாழியே
தென்னரங்கர் சீரருளைச் சேருமவன் வாழியே
பாராரும் எதிராசன் பதம் பணிந்தோன் வாழியே
பாடியத்தின் உட்பொருளைப் பகருமவன் வாழியே
நாராயணன் சமயம் நாட்டினான் வாழியே
நாலூரான் தனக்கு முக்தி நல்கினான் வாழியே
ஏராரும் தையில் அத்தத்திங்குதித்தான் வாழியே
எழில் கூரத்தாழ்வான்தன் இணையடிகள் வாழியே.

பொருள் விரிக்கும் எதிராசர் பொன்னடியோன் வாழியே
பொன்வட்டில்தனையெறிந்த புகழுடையோன் வாழியே
மருள்விரிக்கும் முக்குறும்பை மாற்றவந்தோன் வாழியே
மயர்வறவே மெய்ஞ்ஞானம் விளங்கிடுவோன் வாழியே
இருள்விரிக்கும் சிவமிரட்டெழுத்திட்டோன் வாழியே
ஏதமறவெவ்வுயிர்க்கும் இதமளித்தோன் வாழியே
அருள்விரிக்கும் அரங்கத்தான் அடியிணையோன் வாழியே
அழகாரும் கூரத்தாழ்வான்தன் அடியிணைகள் வாழியே

மட்டவிழும்பொழில்சூழ் குருகேசர் மறைத்தமிழ் வாழ்ந்திடுநாள்
மண்ணுலகில் ஸ்ரீபாஷ்யம் விளங்கிடவந்து பிறந்தவர் நாள்
எட்டுமிரண்டும் இசைந்த சுலோகமிசைத்திட வந்தவர் நாள்
இல்லையெனச்சிவமென்றெதிரிட்டு எழுத்திட வந்தவர் நாள்
துட்டகுதிர்ட்டிகள் மாயிகள் வாழ்வைத் துணித்திட வந்தவர் நாள்
சூரியபூமியராரியரென்று துதித்திட வந்தவர் நாள்
அட்டதிசைக்கும் நிறைந்த பெரும்புகழ் அந்தணர்வாழ் கூரத்தாழ்வான்
வந்தருளியநாள் தையில் விளங்கிடும் அத்தமது நன்னாளே.

T. C. A. Venkatesan

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் வைபவம்

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த மஹாவித்வான்
பெருமாள்கோவில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி
எழுதியருளியது.

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் கைங்கர்ய ஸபை

கூரம், (காஞ்சீபுரம் வழி)

631 502

ஸ்வபானு தை ஹஸ்தம்
I Edition - 10-2-2004
II Edition - 30-1-2005
விலை ரூ. 10.00

இப்புத்தகத்தை வெளியிடுவதற்கு அனுமதி அளித்த
ஸ்ரீ உ.வே. பிரதிவாதிபயங்கரம்
ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமிக்கும்
அவரது குடும்பத்தினருக்கும்
நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்

வெளியீடு
ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் கைங்கர்ய ஸபை,
கூரம், (காஞ்சீபுரம் வழி). 631 502
Ph : 044-28447520

அச்சிட்டோர்
ஆர் என். ஆர். பிரிண்டர்ஸ்
தாண்டவராயன் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை 600 005.
போன்: 2844 18 56

பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் வைபவம்

'எம்பெருமான் வைபவத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டலாம், எம்பெருமானார் வைபவத்தைப் பேசித் தலைக்கட்ட முடியாது' என்பர் ஆண்டான் எம்பார் முதலானோர்; 'எம்பெருமானார் வைபவத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டலாம்; ஆழ்வான் வைபவத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டமுடியாது' என்பர் ஆசிரியர்களனைவரும்.

இவ்வாழ்வானோடு ஒப்பிடக் கூடியவர்களும் இவர்க்கு மேம்பட்டவர்களும் முன்னுமவதரித்ததில்லை, பின்னுமவதரிக்கப் போகிறதில்லை. எம்பெருமானது திருவாணையினால் இவ்வாழ்வான் தாமே மீண்டும் இந்நிலத்திலே திருவவதரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினாலும் முன்பு அவதரித்த தம் நிலைமையை அநுகரிக்க எவ்வகையிலும் வல்லவரல்லர் என்ன வேண்டியிராநின்றது.

புருஷ குணங்களெல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்த ஜீவகாருண்யம், ஆசார்ய பக்தி, பகவத் பக்தி, வைராக்யம், பாண்டித்யம், ஸத்கர்மாநுஷ்டானம் முதலிய எண்ணில் பல்குணங்கட்குத் பிறப்பிடமென்னவமைந்த ஆழ்வானது திவ்ய சரிதத்தை அநவரதம் அநுஸந்திப்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கு அவச்ய கர்த்தவ்யங்களில் முக்கியமானதென்று பூர்வாசார்யர்கள் ஒருமிடறாக விரும்பி யிருந்தனர். மாகடல் போன்ற அவரது திருக்கல்யாண குணங்களில் சிறு திவலைகளென்னலாம் படியான சில குணங்களைச் சுருங்கப் பேசி யநுபவித்து ஆநந்திக்க அடியிடுவோம்.

ஆழ்வான் திருவவதாரம்

பெருமாள் கோயிலென்னும் திருக்கச்சிமாநகரத்திற்கு வடமேற்றிசையின்கணுள்ள கூரமாநகரில், கலி நாலாயிரத்து நூற்றொன்பதாமாண்டாகிய ஸௌம்ய வருஷத்தில் தைமாதம் ஹஸ்த

நக்ஷத்திரத்தில் இந்த மஹான் திருவவதரித்தார். இவர்க்குத் தமிழில் "திருமறுமார்பன்" என்றும், ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் "ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்ரர்" என்றும் திருநாமம் வழங்கப்பெற்று வந்தது. இஃது எம்பெருமானுடைய திருநாமம்.

திருநாமம்

இத்திருநாமம் இவர்க்கு இடப்பட்டதற்குக் காரணம் யாதெனில்; இதற்குப் பெரியோர் கூறுவதாவது:– பரவாஸுதேவனான எம்பெருமான் இந்நிலவுலகத்திலுள்ள ஸம்ஸாரிகளையும், நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யகைங்கரியம் செய்பவர்களாக ஆக்கிக் கொள்ள விரும்பி இவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்வதற்காகவும் துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலனங்களுக்காகவும் இந்த லீலா விபூதியில் நேரில் வந்து பிறந்து காரியஞ்செய்ய நினைத்துத் தனது அந்தரங்க கிங்கரனாய், "சென்றாற்குடையாம் இருந்தாற் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள்–என்றும், புணையாமணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கரவு" என்கிறபடியே ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமைசெய்பவனான திருவனந்தாழ்வானைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து, தான் சக்ரவர்த்தி திருமகனாகவும் அவ்வாதிசேஷன் இளையபெருமாளாகவும் அவதரித்து நெடுநாள் வாழ்ந்து மண்ணின் பாரம் நீக்கித் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளின பிறகு, மீண்டுமொருகால் இவ்வாறு திருவவதரிக்கக் கருதிய எம்பெருமான் முன்போல ஆதிசேஷனைத் துணையழைக்க "ராமாவதாரத்தில் உமக்கு நான் தம்பியாகப் பிறந்து பட்ட பரிதாபம் போருமே" என்று ஆதிசேஷன் விநோதார்த்தமாகக் கூற, அதற்கு எம்பெருமான், "இந்த விசை நீ தமையனாகவும் நான் தம்பியாகவும் பிறப்போம்" என்று மறுமொழி கூறி ஆதிசேஷனையழைத்துக் கொண்டு வந்து, தான் கண்ணபிரானாய்ப் பிறக்க, சேஷன் பலராமனாய்ப் பிறந்தான். அத்திருவவதாரத்திலே எம்பிரானது திருவுள்ளத்தில் தோன்றின

தென்னவென்றால், 'அந்தோ! இது வரை நாம் சேஷித்வத்தையே தலைக் கொண்டு இந்த அடிமைச் சுவடு புரியாமல் தானே பாழ்பட்டோம்; சேஷித்வ நிலைமையிற் காட்டிலும் சேஷவ்ருத்தியே பரமபோக்யமாயிரா நின்றது! இப்படிப்பட்ட சேஷவ்ருத்தியை மேற்கொண்டே நாம் இன்னுஞ் சில பிறவி பிறக்கவேணும்' என்று குதூஹலம் கிளர்ந்து விட்டது. அதற்கிணங்க, மீண்டும் திருவனந்தாழ்வானை சேஷியாக அவதரிப்பித்துத் தான் சேஷபூதனாக அவதரித்தான். (அதாவது) சேஷன் இராமானுசனாகத் திருவவதரிக்க, தான் கூரத்தாழ்வானாகத் திருவவதரித்தான். மீண்டும் ஆதிசேஷன் மணவாளமாமுனிகளாகத் திருவவதரிக்க, தான் 'ஹஸ்திகிரிநாதரண்ணா' என்னுந் திருநாமமுடைய ஸ்ரீவத்ஸகுல திலகராகத் திருவவதரித்தான் – என்கிற அவதார ரஹஸ்யரீதியிலே, ஆழ்வான் ஸாக்ஷாத் திருமறுமார்பனான எம்பெருமானது திருவவதாரமாகையாலும், அது தோன்ற அவருடைய திருமார்பில் ஒரு மறு இருந்ததாக ப்ரஸித்தமாகையாலும் ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ரென்னும் எம்பெருமானது திருநாமத்தைப்பெற்றார். 'ஸ்ரீவத்ஸாங்கர்' என்பதும் இதற்குப் பரியாய நாமமேயாம்.

ஆழ்வான் என்ற திருநாமம்

இவர்க்கு ஆழ்வான் என்ற திருநாமம் நிகழ்ந்தமைக்கு அடி யாது என்று ஆராய்ந்தால், ஒரு இதிஹாஸம் பெரியோர் சொல்லிப் போருவதுண்டு;– இவர் பகவத் விஷயத்திலே மிக்க உருக்கமுடையராயிருந்தமையாலே எம்பெருமானார் இவர் பக்கலிலே ஒருரு திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்க விரும்பினார்; இவர் தாம் சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்பவராகையாலே, ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானார்க்குத் தாம் ஆசிரியர் போன்று எங்ஙனே பொருளுரைக்க இசைந்திடுவர்?; இசையமாட்டாதொழியவே, முதலியாண்டான் முதலானார்க்கு இவர் திருவாய்மொழிப் பொருள்

சொல்லக்கடவதாகவும் அப்படியே அவர்கள் கேட்டு வந்து எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்யக் கடவதாகவும் ஒரு நியதி ஏற்பட்டு, முதலிகளனைவரும் இவர்பக்கலிலே கோஷ்டியாகவிருந்து "உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்" என்று திருவாய்மொழி தொடங்கினவாறே மதியெலாமுள்கலங்கி மயங்கித் தரைப்பட்டாரிவர்; பரசமயாவதிகள் "பரப்ரஹ்மத்திற்குக் குணமென்பதே கிடையாது; அது நிர்க்குணம்" என்று பிதற்றுகிறார்களே, அவர்களுடைய மிடற்றை பிடித்தாற் போலே ஆழ்வார் முதலடியிலே "உயர்வறவுயர்நல முடையவன்" என்றபடி என்னே! என்றாய்த்து இவர் மோஹித்து வீழ்ந்தது. இங்ஙனே இவர் மோஹித்தவாறே முதலிகளெல்லாரும் எழுந்து எம்பெருமானாரிடம் ஓடிச்சென்று 'காணவாரீர்! காணவாரீர்!!' என்றழைக்க, அவரும் ஓடிவந்து, "அன்று 'எத்திறமுரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே!' (திருவாய்மொழி 1–3–1) என்று ஆறுமாஸம் மோஹித்துக் கிடந்த ஆழ்வாரை ஸேவிக்கப் பெறாத குறைதீர இன்று கண்ணாரக் காணப் பெற்றோமே!" என்று உள்ளெலாமுருகிக் குரல் தழுத்துப் பேசித் தண்டனிட்டு நெடும்போது பார்த்திருந்து உணரக் காணாமையாலே அருகே எழுந்தருளி "ஆழ்வான்! ஆழ்வான் ஆழ்வான்!!!' என்று கூவித் திருமுதுகைத் தட்டியுணர்த்த, "தொடங்கும்போதே உயர்வுறவுயர்நல முடையவனென்பதே!" என்று சொல்லிக் கொண்டே துணுக்கென்றெழுந்தார்;– உருக்கத்திலே ஆழ்வாரைப் போன்றமையாலே எம்பெருமானார் 'ஆழ்வான்!' என்று சொல்லித் தட்டியுணர்த்தினாரென்பது பற்றி அன்று முதலாக இவர்க்கு ஆழ்வானென்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

ஆழ்வானுடைய நிஷ்டா விசேஷம்

ஆழ்வான் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயிப்பதற்கு முன் சிறந்த செல்வம் மல்கிக் கூரமாநகரிலேயே எழுந்தருளியிருக்கும் காலத்திலே பெருமாள் கோயிலில் எம்பெருமான்களுக்கு எவ்வளவு

விபவமாக மஹோத்ஸவங்கள் நடந்தபோதிலும் தாம் அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளாமல் ஸ்வதேசந்தன்னிலேயே அதிதிகளை உபசரித்துக் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். இருக்கையில், பேரருளாளனுடைய வைகாசித் திருநாளை ஸேவிப்பதற்காக வடநாட்டில் நெடுந்தூரத்தில் நின்றும் வந்த இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கூரத்திலே ஆழ்வான் திருமாளிகையிலே ததீயாராதனம் புஜித்துவிட்டுப் பேரருளாளன் ஸன்னிதிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர். கருடோத்ஸவத்தினன்றும் ஆழ்வான் பெருமாள்கோயிலுக்கு எழுந்தருளாதிருக்கக் கண்ட அந்த தேசாந்திரி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், "ஆயிரம்பதினாயிரம் பொற்காசுகள் செலவழித்துக் காதம் பலவும் திரிந்துழன்று வந்து பல்லாயிரம் பேர்கள் ஸேவித்துப் போருகிற இந்த மஹோத்ஸவத்தை ஆழ்வான் ஸேவியாமல், தம்மாளிகையையே காத்துக் கொண்டிருக்கிறாரே!" என்றிப்படி இழிவாகச் சில எண்ணங்கள் எண்ணிக் கொண்டு பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு வந்தவளவிலே, அவ்விடத்தில் இவர்களுக்குப் பேரருளாளன் ஸேவைஸாதியாதொழிய, 'இஃதென்ன தௌர்ப்பாக்யம்!' என்று இவர்கள் மூர்ச்சை அடைந்தனர். பின்பு பேரருளாளன், அர்ச்சகமுகத்தாலே "ஆழ்வான் திருவடிகளில் நீங்கள் மாநஸமாக அபசாரப்பட்டீர்களாகையால் மீண்டு அவர் திருவடிகளில் சென்று ஸேவித்து, அவரைப் பொறுப்பித்துக் கொண்டாலன்றி, உங்கள் கண்ணுக்கு நான் இலக்காக மாட்டேன்" என்றருளிச்செய்ய, உடனே அவர்கள் தெளிந்து ஆழ்வான் திருவடிகளிற் சென்று வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து, முதலில் தாங்கள் எண்ணினபடியையும் பிறகு நடந்தபடியையும் விஜ்ஞாபித்துப் பலமுகமாக ஸ்தோத்ரம் பண்ணிப் பிரார்த்திக்க, ஆழ்வான் புன்முறுவல் செய்தருளி, 'மறுபடியும் நீங்கள் பெருமாள் கோயிலுக்குச் செல்லுங்கள், பெருமாள் குளிரக் கடாக்ஷிப்பர்" என்றருளிச்செய்ய, அவர்களும் மீண்டும் பெருமாள் கோயிலுக்குச் செல்ல, பேரருளாளன் அவர்கள் கண்ணுக்கு இலக்காகி ஸேவை ஸாதித்தான்.

ஆழ்வானது தேவியார் சிறப்பு

ஆழ்வான் வைபவத்திற் காட்டிலும், அவரது தேவியரரான ஆண்டாளின் வைபவம் அளவற்றிருக்கும். சாஸ்த்ரார்த்தங்களில் ஆழ்வானுக்கு எதாவது ஸந்தேஹம் தோன்றினால் தமது தேவியாரைக் கேட்டுத் தணித்துக் கொள்வது வழக்கமென்று பெரியோர் பகர்வர்.

ஆழ்வான் செல்வங்களைத் துறந்து இராமாநுசனடிக் கீழ்ப் புகுதல்

கூரமாநகரில் இவருடைய திருமாளிகை தேவேந்திரபவனம் குபேரபவனம் முதலியவற்றையும் அதிசயித்துச் செல்வம் மிக விஞ்சியிருந்தது. திருமாளிகை வாசற்கதவுகளிற் கிண்கிணிகளில் ஓசை யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் ஒலிக்குமென்றால், இவரது ஐச்வரியத்தின் வீறு எத்தகையதென்னலாம்!; அச்சிறந்த செல்வத்தினால் பல ஏழைகளையும் ஸாதுக்களையும் மற்றும் பலரையும் பலவகையாகப் போஷித்துக்கொண்டு மஹா தர்மிஷ்டரா யெழுந்தருளியிருந்தார்.

நாள்தோறும் பெருமாள்கோயிலில் ஸ்ரீஹஸ்திசைல சிகரோஜ்வல பாரிஜாதமான பேரருளாளனது ஸந்நிதியில் இராத்திருவாராதனம் முற்றும் முடிந்து தீர்வைஸாதமும் அமுது செய்து பெரிய திருவாசற் கதவுகள் மூடப்பட்டபிறகே இவருடைய திருமாளிகை வாசற்கதவு மூடப்படுவது வழக்கம். ஒருநாள், பேரருளாளன் ஸந்நிதியில் ஒரு மஹோத்ஸவ நிமித்தத்தினால் இராத்திருவாராதனம் முடிவுபெறத் தாமதித்ததனால் நியதமான காலத்தில் திருவாசற்கதவு சாத்தப்படாமலிருக்கச் செய்தேயும் இவரது திருமாளிகைக்காவலர் அதனையறியாதாராய் நித்திய வழக்கப்படி நியதமான காலத்தில் திருமாளிகை வாசற்கதவுகளைச் சாத்தினர். அவற்றிற் கிண்கிணிகளின் ஓசை ஒரு யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் ஒலிக்குமென்று முன்னமே

கூறப்பட்டதே: அவ்வோசை பேரருளாளனது திருச்செவிகட்கு இலக்காயிற்று.

அதனைத் திருச்செவி சாத்திய பேரருளாளன், தனக்கு அந்தரங்கமாகத் திருவாலவட்டம் வீசிக்கொண்டு தன்னோடு ஒரு நீராகக் கலந்து, தான் அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக்கடந்து சோதிவாய் திறந்து வார்த்தைகள் அருளிச் செய்யும்படி பரமபாக்கியம் பெற்றிருந்த திருக்கச்சிநம்பியை நோக்கி, 'நம்பீ! இதுவென்? நம்முடைய இராத் திருவாராதனம் முடிவுபெறுவதற்கு முன்னமே நமது கோயிற்கதவு சாத்தப்படுவதென்?' என வினவியருள, 'இவ்வோசை இங்குற்றதன்று; நெடுந்தூரத்தினின்றுங் கேட்கப்படுகின்றது; கூரத்தாழ்வானுடைய திருமாளிகைச் செல்வத்தின் சிறப்பாம் இது' என்று திருக்கச்சிநம்பி விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்ட தேவபிரான் புன்முறுவல் செய்து 'ஆழ்வானது ஐச்வரியமோ நம்மை இங்ஙனே மயக்கிற்று!' என வரைந்தருளி வேறு விஷயங்களைப் பிரஸ்தாவிக்கலாயினன்.

இங்ஙனமாகக் கச்சிநம்பிக்கும் கமலை கேழ்வனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைப்பின்பு கூரத்தாழ்வான் கேட்டருளிப் பரமவிரக்தராகித் தமது ஸகலமான ஐச்வர்யங்களையும் ஸத்பாத்ரங்களில் விநியோகித்துவிட்டு, தமக்கு தேஹயாத்ரா சேஷமாகச் சிறிது சேமித்து வைத்துவிட்டு, இனி ஒரு நல்லாசிரியரை அடிபணிந்து உய்வு பெறவேணுமென்று முயன்றவளவிலே – ''விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸ்தாபநாசார்யரான உடையவர் தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ் ஸந்நியஸித்து இராமாநுச முனியாயினார்'' என்று கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியோடே பெருமாள் கோயிலுக்கெழுந்தருளி அவ்வெம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்துப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் முதலியவற்றைப் பிரஸாதிக்குமாறு பிரார்த்தித்துப் பெற்று அவர் திருவடிகளின் கீழே நிழலும் அடிதாறும் போலே ஒருகாலும் பிரியாமல் அத்தாணிச் சேவகராய் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்களையும் அத்யாத்ம சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயங்களையும் ஓதி ஓதுவித்துக் கொண்டு இதுவே போது போக்காக எழுந்தருளியிருந்தார்.

திருவரங்கமாநகர் சேர்தல்

இப்படியிருக்கும் நாளிலே, தென் திருவரங்கம் கோயில் கொண்ட நம்பெருமாளுடைய நியமனத்தினாலே திருவரங்கப் பெருமாளரையர் கச்சிக்கு எழுந்தருளிப் பேரருளாளனை அருளிச் செயல் இசையாலே போரஉகப்பித்தபோது 'நீர் வேண்டும் வார்த்தைத்தரக் கடவோம்' என்று பேரருளாளன் சோதிவாய் திறந்தருளிச் செய்ய, அரையரும் 'நம் இராமாநுசனை நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்குத் தந்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, இராமாநுசனை விட்டுக் கொடுக்கப் பேரருளாளனுக்குத் திருவுள்ளம் இல்லை யாயினும் சொல்லிற்றுத் தவறவொண்ணாமையாலே 'அந்தோ! அரையராலே வஞ்சிக்கப்பட்டோம்; சிறந்த ரத்னத்தை இழந்தோம்' என்று திருவுள்ளம் நொந்துகொண்டே இராமாநுசனைப் போகவிட, அவரை விட்டகன்று உயிராற்றகில்லாத ஆழ்வான் தாமும் அவருடன் கூடவே புறப்பட்டுத் திருவரங்கமாநகர் சென்று சேர்ந்து அவர் திருவடிக்கீழ்ப் பிரதான சிஷ்யராய், ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணதமரென்று அனைவராலும் போற்றப்பெற்றவராய் வாழ்ந்து வந்தார்.

சரமச்லோகார்த்தம் பெறுதல்

எம்பெருமானார், திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருவடிகளிற்சென்று பரம ப்ரயாஸங்கள் பட்டு சரமச்லோக பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை உபதேசிக்கப் பெற்று மீண்டு மடத்துக்கு எழுந்தருளினவளவிலே, ஆழ்வான் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டனிட்டு நிற்க உடையவரும், "வாராய் ஆழ்வான்! சரமச்லோக பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை நம்பிகள் எனக்கு உபதேசித்தருளி, இவ்வர்த்த விசேஷத்தை ஒருவர்க்கும் செவிப்படாதபடி பேணிக்கொண்டிருக்குமாறு நியமித்தருளினபோது, 'பரம பாகவத சிகாமணியான கூரத்தாழ்வானொருவர்க்கு மாத்திரம் அடியேன் இதனை வெளியிடாதிருக்க முடியாதே' என்று நான் விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'ஆழ்வானுக்கு இவ்வர்த்தம் கேட்க அதிகாரம் உண்டேயாகிலும், பல்வகையாலும் அவருடைய அத்யவஸாயத்தைப்

பரீக்ஷித்தறிந்து ஒரு ஸம்வத்ஸரம் சுச்ரூஷைகொண்டு சொல்லும்' என்று நியமித்தருளினார்'' என்று ஆழ்வானை நோக்கி அருளிச் செய்ய, அதுகேட்ட ஆழ்வானும் 'மின்னின் நிலையில மன்னுயிர் ஆக்கைகள்' (திருவாய்மொழி 1–2–2) என்ற பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் இவ்வுடலுக்கு நிலையுண்டோ இல்லையோ வென்று வியாகுலப்பட்டு ஆலோசித்து, அவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றாலல்லது தரித்திருக்கமுடியாத பேராசையாலே 'ஆசார்யனது திருமாளிகை வாசலிலே ஒரு மாஸம் பட்டினி கிடக்கை ஸம்வத்ஸர சுச்ரூஷையோடு ஒக்கும்' என்று சாஸ்த்ரமுண்டென்றறிந்து அங்ஙனமே மாஸோபவாஸம் கிடந்து அவ்வர்த்தத்தைப் பெற்றார்.

பொன்வட்டில் தனையெறிந்த புகழுடைமை

இப்படி, தேவுமற்றறியாதே எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பரம பக்தராயிராநின்ற ஆழ்வான், தம்முடைய ஜந்மபூமியிலே தமக்கு தேஹயாத்ரா சேஷமாக முன்பு சில பொருள்கள் சேமித்து வைத்ததும் ஸ்வரூபவிருத்தமாகையாலே அவை நிச்சேஷமாகப் பரித்யஜிக்கத் தக்கவை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே விடைபெற்றுக் கூரமாநகர்க்கு எழுந்தருளி அப்பொருள்களைப் பரமபாகவதர்கட்கு விநியோகித்துவிட்டுத் தமது தேவியாரான ஆண்டாளையும் கூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பெருமாள் கோயிலிலே பேரருளாளனை மங்களாசாஸனம் செய்தருளி நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளாநிற்கச் செய்தே ஸ்ரீமதுராந்தக ஸமீபத்தில் காட்டிடையே எழுந்தருளும்போது தேவியார் ''பயமாயிருக்கிறதே'' என்று சொல்ல; ஆழ்வான், ''மடியில் கனமிருந்தாலன்றோ வழியில் பயமுண்டாவது; அப்படி உன்னிடத்தில் ஏதாகிலுமுண்டோ?'' என்று கேட்டருள, ''ஸ்வர்ணபாத்திரத்தில் அமுது செய்து கொண்டிருந்த தேவரீர்க்கு இலையில் அமுது செய்வது வருத்தமாயிருக்குமே யென்றெண்ணி ஒரு பொன்வட்டிலை மாத்திரம் முன்பு மிருத்தினேன், அது மடியில் இராநின்றது'' என்று திருச்செவியிலே ஏகாந்தமாக

விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வானும் "பொன்வட்டில் தனையெறிந்த புகழுடையோன் வாழியே" என்னும்படி அப்பொன்வட்டிலைத் தேவியார் கையில் நின்றும் வாங்கிக் காட்டில் தூற்றிலே எறிந்துவிட்டு, உடையவர்க்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணின ஸ்ரீமதுராந்தகத்திலே யெழுந்தருளி ஏரிகாத்த பெருமாளைத் திருவடி தொழுது அங்கே திருமகிழடியிலே யெழுந்தருளி 'த்வயம் விளைந்த இடம்' என்று அவ்விடத்தை ஸேவித்து மனமகிழ்ந்து, மற்றை நாள் தொடங்கிப் பயணகதியிலே வழியிலுள்ள திருப்பதிகளை ஸேவித்துக் கொண்டு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலெழுந்தருளி முன்பு போல உடையவர் ஸ்ரீபாதத்தில் அத்தாணிச் சேவகராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

திருவரங்கத்தமுதனாரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுதல்

அக்காலத்திலே, கோயில் கொத்திலுள்ளவர்கட்குத் தலைவராயிருந்த திருவரங்கத்தமுதனாரென்பவர் ஒரு நாள் உடையவர் திருமுன்பே வந்து ஸேவித்து "பாவங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கிற அடியேனைத் திருத்தி ஸ்வாமிக்கு சேஷமாக்கும்படி ஒரு ஸாத்விகர்க்கு நியமித்தருளவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, உடையவரும் ஆழ்வானை அழைத்தருளி அமுதனாரைக் காட்டி, 'இவர் நம்முடைய வாழ்முதலான நம்பெருமாள் ஸ்ரீகார்யத்துக்குப் பரிவராயிருப்பவர்; இவரது தாழ்வுகளைப் பாராமல் இவரை அநுவர்த்தித்து அநுகூலராக்கி நம்பக்கலிலே கொண்டுவந்து சேரும்' என்று நியமித்தருள, ஆழ்வானும் ஆறுமாதம் அவரை அநுவர்த்தித்துப் பரிபக்வராக்கி உடையவர் திருவடிகளிலே கொண்டுவந்து காட்டிக் கொடுக்க, உடையவரும் அவ்வமுதனாரை ஆழ்வான், திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினார். "மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுக் குறும்பாங்குழியைக் நம் கூரத்தாழ்வான்சரண் கூடியபின்" (இராமாநுசநூற்றந்தாதி – 7) என்றாரிறே அமுதனார் தாம்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனருளிச் செய்த குருபரம்பரா ஸாரத்திலே– "பெரிய நம்பி ஸ்ரீபாதத்தை ஆச்ரயித்தவர்கள் அறுவர்"

என்றருளிச் செய்து, அவர்களாகிறார்'' என்று தொடங்கிச் செய்தருளின விவரணத்தில் அணியரங்கத்தமுதனார் என்ற திருநாமம் குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்பவர்கள் அணியரங்கத்து அமுதனாரென்பவர் இத்திருவரங்கத்தமுதனாரிற் காட்டில் வேறுபட்டவரென்று உண்மையுணராது இவரே அவரென்று சிலர் ப்ரமித்து இவ்வமுதனாரைப் பெரிய நம்பிகளின் சிஷ்யராகக் கருதுவர்களாயினும் இராமாநுசநூற்றந்தாதி அருளிச் செய்த அமுதனார் எம்பெருமானாருடைய நியமனத்தினால் ஆழ்வானை அடிபணிந்து திருந்தினவரென்பதை ஸத்ஸம்ப்ரதாய முணர்ந்தவர் மறவார்கள்.

ஆழ்வான் அமுதனார்க்ருஹத்தில் ஏகாஹமமுது செய்தல்

அமுதனார் ஆழ்வான் திருவடிகளில் அந்தரங்கராய்க் காலக்ஷேபம் செய்துவருகிற நாளிலே அவருடைய தாயார் ஆசாரியன் திருவடி யடைய, தசாஹம் கடந்தபின்பு ''ஏகாஹத்துக்கு நிமந்த்ரண ஸ்வாமியாக ஒருவரை நியமித்தருளவேணும்'' என்று உடையவர் ஸந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ஆழ்வானை நோக்கி ''நீர் போம்'' என்ன; ஆழ்வானும் சிறிதும் முகம் கன்றாமல் அப்படியே எழுந்தருள, அமுதனாரும் ''ஆசாரியர் இங்ஙனே எழுந்தருளப் பெறுவதே!' என்று தாழ்ந்து தரைப்பட்டு ஸேவித்து ஏகாஹச்ராத்தத்திலே அமுது செய்தருளப்பண்ணுவித்து, ஏற்கனவே தாமும் தமதுமெல்லாம் அத்தலையிலதாகவே அறுதியிட்டிருக்கு மவராகையாலே அபரிமிதமான பொருளை ஸமர்ப்பித்து 'இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றியருள வேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, ஆழ்வானும் அவருடைய பிரார்த்தனைக்காக அவற்றை அங்கீகரித்துக் கனகவர்ஷமாகத் தெருவிலே வர்ஷித்துக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் இறைத்து விட்டுத் திருக்காவேரியிலே நீராடித் திருமண்காப்பு சாத்திக்கொண்டு உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ஸேவித்து நிற்க, உடையவரும் ஆழ்வானை நோக்க, 'அங்குக் கிடைத்த அர்த்தம்

எங்கே?' என்று கேட்க ஆழ்வானும் 'அவை அநர்த்தமாகையாலே அப்போதே கைகழிந்து போயின' என்று நடந்த செய்தியை விஜ்ஞாபிக்க 'இதொரு விலக்ஷணவ்யக்தி இருந்தபடி என்!' என்று திருவுள்ளம் உகந்தருளினர்.

ஏகாலமமுதுசெய்ய ஆழ்வானையனுப்பக் காரணம்

நம்பெருமாள் ஸந்நிதித் திறவுகோல் அமுதனாருடைய அதீனத்திலிருந்தபடியால் அதை உடையவர் உபாயமாகக் கைப்பற்ற விரும்பி ஆழ்வானை யழைத்து "நீர் போய் ஏகாலத்தில் புஜித்து முடிவில் ஸந்நிதித் திறவுகோலைப் பெற்றாலன்றி 'ஸகலம் ஸம்பூர்ணம்' சொல்ல வேண்டா" என்று நியமித்தனுப்ப, ஆழ்வானும் அப்படியே திறவுகோலைப் பெற்று வந்தார்; பின்பு "ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்" என்று கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகமுற்றும் போற்றும்படி எம்பெருமானார் நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக் கைங்கர்யங்களைப் பரிஷ்கரித்தருளினார் என்று ப்ரஸித்தம்.

ஆழ்வான் வ்ருத்தி க்ரந்தத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தரித்துக் கொள்ளுதல்

பின்பு எம்பெருமானார் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்துக்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் செய்தருளி ஆளவந்தார் திருவுள்ளக் குறையை நீக்கக்கருதி அதற்காக பகவத் போதாயநமஹர்ஷியின் வ்ருத்தி க்ரந்தத்தைக் கடாக்ஷிக்கத் திருவுள்ளமாய் அந்த ஸ்ரீகோசம் காச்மீர மண்டலத்தில் சாரதா பீடத்திலுள்ளதென்றுணர்ந்து ஆழ்வானுள்ளிட்டாரையும் கூட்டிக் கொண்டு யாத்திரையடைவிலே அங்கேற எழுந்தருளித் தம்முடைய வைபவங்களைக் காட்டி வசீகரிக்கப்பட்ட ஸரஸ்வதி பாண்டாரத் தலைவரிடத்தில் நின்றும் அந்த போதாயநவ்ருத்தி க்ரந்தத்தை வாங்கிக் கடாக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கையில், அதிமேதாவியான ஆழ்வான் இரண்டாவது அத்யாயம் முதலாக மேலுள்ள பகுதி முழுவதையும் தாம் கடாக்ஷித்துத் நெஞ்சில் தேக்கிக்

கொண்டார். உடையவர் முதலத்யாயம் கடாக்ஷித்துத் தலைக்கட்டினவுடனே அங்குள்ள மதாந்தரஸ்தர்களான வித்வான்களினுடைய துர்ப்போதனையினாலே மனங்கலைக்கப்பட்ட ஸரஸ்வதீபாண்டாரத் தலைவர் அந்த ஸ்ரீகோசத்தை மீட்டு உள்ளே வைத்திட, 'குறையும் காணப்பெற்றிலோமே!' என்று உடையவர் சிந்தித்திருக்க, அதுகண்ட ஆழ்வான் 'ஸ்வாமிந்! நியமித்தருளினால் இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தம் முழுவதிலுமுள்ள பங்க்திகளை விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன்' என்ன, இராமாநுசன் 'இதொரு புத்தி வைபவமிருந்தபடி என்!' என்று வியந்து உகந்தருளினார்.

உடையவர் ஸ்ரீபாஷ்யமுரைக்க ஆழ்வான் உசாத்துணை யிருத்தல்

அரண்யத்தில் பெருமாளுக்குப் பாங்கான கைங்கர்யங்களை இளையபெருமாள் முறைவழுவாது நடத்திக் கொண்டு போந்த காலத்து ஸ்ரீராமபிரான் திருவுள்ளமுவந்து 'லக்ஷ்மணா! கருத்தறிந்து காரியஞ்செய்யவல்ல புத்திசாலியான நீ இருக்கும்போது தந்தையான (தசரத) சக்ரவர்த்தி துஞ்சினதாகவே நான் நினைக்கவில்லை' என்றருளிச் செய்தது போல, எம்பெருமானாரும் ஆழ்வானை நோக்கி 'போதாயந வ்ருத்தி க்ரந்தத்தை நெஞ்சில் தேக்கிக் கொள்ளவல்ல உம்மை உடையோமான பின்பு அந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்தை இழந்ததாக நினைக்கின்றிலோம்' என்றருளிச் செய்து, அந்த வ்ருத்தி க்ரந்தம் தமக்குக் கைப்புகுந்ததாகவே நிச்சயித்து மகிழ்ந்து பயணகதியிலே திருவரங்கம் பெரிய கோயில் சேர்ந்து ஸ்ரீபாஷ்யமிட்டருளத் திருவுள்ளமாய் அது செய்யுமிடத்து ஆழ்வானை நோக்கி "நான் வ்ருத்தி க்ரந்தத்தை முழுதும் வாசிக்கப் பெற்றிலேனாகையால் சிற்சில இடங்களில் என்னுடைய பாஷ்யம் அந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்தோடு முரண்படினும் படும்; அப்படி முரண்படுமிடத்து 'வ்ருத்தி க்ரந்தம் இங்கு இப்படியுள்ளது' என்று நீர் உணர்த்த வேணும்" என்று நியமிக்க, "ஸர்வஜ்ஞரான ஸ்வாமி இப்படி ஸாதிப்பது தகாது" என்று ஆழ்வான்

அதற்கு இசையாதொழிய, பிறகு ஒரு ஸங்கேதம் செய்து கொள்ளப்பட்டது; அதாவது – நாம் சொல்லுகிற பாஷ்யத்தை நீர் ஏடுபடுத்தி வரும்போது, வ்ருத்தி க்ரந்தத்தை நெஞ்சிலே தேக்கிக் கொண்டிருக்கிற உமக்கு எந்த வாக்கியம் ஒத்திருக்கவில்லையோ அதை நீர் திருவெழுத்துச் சாத்தாமல் நிறுத்திதவிடுக – என்று.

பிறகு எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச் செய்ய, ஆழ்வான் பட்டோலைக் கொண்டு திருவெழுத்துச் சாத்தாநிற்க, சில சில இடங்களில் கீழ்க் கூறிய ஸங்கேதம் ஸபலமாயிற்று. இவ்வாறாக எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச் செய்து தலைக்கட்டி "பாவஜ்ஞேந க்ருதஜ்ஞேந தர்மஜ்ஞேநச லக்ஷ்மண! – த்வயா புத்ரேண தர்மாத்மா ந ஸம்வ்ருத்த: பிதா மம" என்று இளையபெருமாளைப் பெருமாள் கொண்டாடினாற்போலே 'நீர் எழுந்தருளியிருக்க ஆளவந்தாரைத் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினாராக நான் நினைக்கவில்லை' என்று ஆழ்வானைப் போரப்பொலியக் கொண்டாடியருளினார்.

திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் ஸந்தேஹம் தெளிந்து வருதல்

பிறகு எம்பெருமானார் கோஷ்டியிலே உபய வேதாந்த க்ரந்த காலக்ஷேபம் நடவாநிற்க, "ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிரூபகமாகச் சொல்லப்படா நின்றது; இவற்றிலும் அந்தரங்க நிரூபகம் எது?" என்று திருவோலக்கத்திலே ப்ரஸ்தாவம் நிகழ, எம்பெருமானார் ஸர்வஜ்ஞராய் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுகேந வெளியிடவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ஆழ்வானை நோக்கி "வாரீர் ஆழ்வான்! திருக் கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளி நம்பியை ஸேவித்து இதனை அறிந்து வாரும்" என்று நியமிக்க, ஆழ்வானும் நம்பி ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளி தண்டன் ஸமர்ப்பித்துச் செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்து ஆறுமாஸம் ஸேவித்திருந்தும் அவர் இரங்கக்காணாமையாலே, "எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலே போய் ஸேவித்து வருகிறேன்" என்று சொல்லிப்

புறப்படப்புக, நம்பி அவரை அழைத்து ''மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார் 'அடியேனுள்ளான்' என்றருளிச் செய்தபடி கண்டாயே'' என்று மொழிந்தருள, ஆழ்வானும் 'தந்யோஸ்மி' என்றெழுந்தருளினார். இதன் கருத்து யாதெனில்;- திருக்கோட்டியூர் நம்பி எடுத்துக் காட்டிய 'அடியேனுள்ளான்' என்ற பாசுரம் திருவாய்மொழி எட்டாம் பத்தில் 'கண்கள் சிவந்து' என்கிற திருவாய்மொழியில் இரண்டாம் பாட்டு; 'கண்கள் சிவந்து' என்கிற பாட்டும் 'அடியேன் உள்ளான்' என்கிற இப்பாட்டும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்குமவை. இவற்றுள் 'அடியேனுள்ளான்' என்ற பாட்டில் முதல் விசேஷணத் தினால் 'எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்றருளிச் செய்யக் கருதிய ஆழ்வார், 'ஆத்மாவினுள்ளான்' என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும்; 'என்னுள்ளான்' என்றாவது சொல்லியிருக்க வேண்டும்; இப்படிச் சொல்லாமல் அடியேனுள்ளான் என்று அடிமையையிட்டு ஆத்மாவை நிருபித்தமை தோற்ற அருளிச் செய்கையாலே, ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டிலும் சேஷத்வமே ப்ரதாந நிருபகமென்றதாயிற்று.

ஆழ்வான் பௌராணிககைங்கரியம் பெறுதல்

ஒருநாள் நடுப்பகலில் உச்சிவெய்யிலே எம்பெருமானார் தாமொருவராகத் திருவரங்கத்தமுதனார் க்ருஹத்துக்கெழுந்தருள, அமுதனாரும் 'இதுவென் இப்போது!' என்று விஸ்மயத்துடனே ஸேவித்துக் கேட்க, உடையவரும் ''உம்முடைய பௌரோஹித்யக் காணியை நமக்குத் தரவேணும்'' என்ன, அமுதனார் மஹாப்ரஸாதமென்று உகந்து ஹிரண்யோதகதாரா பூர்வகமாக ஆழ்வானை உத்தேசித்து ஸமர்ப்பித்தார். அன்று தொடங்கி ஆழ்வானைப் பௌரோஹித்யத்துக்குக் கட்டளையிட்டு நித்தியம் நம்பெருமாள் ஸந்நிதியிலே புராணம் விண்ணப்பம் செய்யும்படியாக நியமித்தருளினார். இக்கைங்கரியம் இவரது திருக்குமாரரான பட்டர் பரம்பரையாக இன்றளவும் ஸந்ததியார்க்கு ப்ராப்தமாயிராநின்றது. (பட்டருடைய தனியனில் ''ஸ்ரீரங்கேச புரோஹித:'' என்றதும் காண்க.)

ஓர் ஊமை பெற்ற பாக்கியத்தைக் கண்டு ஆழ்வான் வருந்தினது

உடையவர் ஒருநாள் ஓர் ஊமையை யழைத்து மடத்துக்குள்ளே நிறுத்தி திருவாசற்கதவுகளை யடைத்து ஸம்ஜ்ஞையாலே தமது திருவடிகளைக் காட்டிக் கொடுக்க, அந்த ஊமையும் பாக்யவசத்தாலே 'இத்திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சம்' என்றறிந்து அத்திருவடிகளைத் தனது தலைமேலணிந்து கிடக்க, ஆழ்வான் இதைக் கதவின் புரையாலே கண்டு 'ஐயோ! ஆழ்வானாகப் பிறந்து சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றுக் கெட்டேனே! ஊமையாகப் பிறவாதொழிந்தேனே!'' என்று முடிமேல் மோதிக் கொண்டு கதறினாரென்று ப்ரஸித்தம்.

ஆழ்வானுடைய ஜீவகாருண்யம்

ஆழ்வான் ஒருநாள் ஓரிடத்தே வழிபோகாநிற்க, ஒரு ஸர்ப்பத்தால் பிடிக்கப்பட்ட தவளை கூக்குரலிடக்கேட்டு 'இது ஆரறியக் கூப்பிடுகிறதோதான்!' என்று மோஹித்து விழுந்தார்.

மற்றொருநாள் கார்யார்த்தமாக ஒரு தோட்டத்துக்கு எழுந்தருள, அங்கே அப்போதுதான் ஒருவன் ஒருவாழைக்குருத்தை அறுத்துக் கொண்டு போக, அதில் நின்றும் பால் பெருகா நிற்கக்கண்டு மூர்ச்சித்து விழுந்தார்.

பின்னுமொருகால் திருக்காவேரியிலே தண்ணீர்க்குடத்தை இடுப்பிலே எடுத்துவைப்பாரில்லாமல் வருந்திநின்ற ஒரு பெண்ணுக்குத் தண்ணீர்க்குட மெடுத்துவைத்து வழிநடத்தி யருளினார். இவைபோல்வன மற்றும்பல இதிஹாஸங்களும் ப்ரஸித்தம்.

ஆழ்வானுடைய ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி

அக்காலத்திலே அரசாண்டுவந்த சோழராஜன் வைஷ்ணவ த்ரோஹியாகையாலே ஆங்காங்குள்ள விஷ்ணு ப்ரதிமைகளை யெடுத்து எறிந்துவிடவேணுமென்று முயன்றபோது அவனுக்கு

இஷ்டரானவர்கள் "மந்த்ரபூர்வகமாகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட விஷ்ணு பிம்பங்களை அழியச் செய்தால் உனக்கு பெருத்த தீங்கு விளையும்" என்று சொல்ல, அது கேட்ட சோழன் 'அந்தப் பிரதிமைகளில் தெய்வ சக்தியை உத்வாஸநம் பண்ணி அழியச் செய்வோம்' என்று நிச்சயித்து ஒரு பார்ப்பானுக்குப் பணங்கள் கொடுத்து 'நீ (ஒருவர் கண்ணிலும் தென்படாதபடி தன்னை மறைக்க வல்ல) அத்ருச்யாஞ்ஜநம் இட்டுக் கொண்டு உத்வாஸநம் பண்ணு' என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, அவனும் திவ்ய தேசங்களிலே சென்று அப்படியே அத்ருச்யாஞ்ஜநமிட்டுக் கொண்டு உத்வாஸநம் பண்ணி பகவத் விக்ரஹங்களைக் கடலிலே எடுத்தெறிகிற செய்தியை எம்பெருமானார் திருச்செவிசாத்தி 'நாம் நெடுநாளாக இத்திருவரங்கம் பெரிய கோயிலை விடாதே நோக்கிக் கொண்டு போருகிறோம்; இவ்விடத்துக்கும் அழிவு வரும்படி ஆஸுரவர்க்கம் மேலிடா நின்றது; இனிமேல் செய்ய வேண்டுவதென்?' என்று வியாகுலப்பட்டுப் பெரிய நம்பியோடே சிந்தித்திருக்க, "நான் பெருமாளுடைய திருவெல்லையிலே ஒரு பிரதக்ஷிணம் வரும்படியாக உம்முடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவரை என்பின்னே அனுப்ப வேணும்; என்பின்னே வாரா நின்றால் 'ஒருவன் பின்னே போகிறோம்' என்று தன்னெஞ்சில் படாதே நிழல்போலே என்னைப் பின் செல்பவனாக இருக்கவேணும்; அப்படிப் பட்ட ஒரு சிஷ்யனைப் பார்த்தனுப்பும்" என்று பெரியநம்பி திருவாய் மலர்ந்தருள, இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்ணரான சிஷ்யர் ஆழ்வானொருவரே என்பது உடையவர்க்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும் இதனைப் பெரியநம்பி திருவாக்கினால் வெளியிடவேணுமென்றெண்ணிக் கொண்டு நம்பியை நோக்கி "இப்படிப்பட்ட சிஷ்யர் இவ்விடத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே!" என்று சொல்லி நிற்க, "நம் கூரத்தாழ்வானை அனுப்பலாகாதோ?" என்று நம்பி நியமித்தருள, அருகிலிருந்த ஆழ்வான் இதைக்கேட்டு 'நம்பிகள் நம்ஸ்வரூபத்தினுண்மையை இங்ஙனே யறிந்து பல சிஷ்யர்களின் முன்னே இப்படி அருளிச்

செய்யும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமே!' என்று பெரு மகிழ்ச்சி யடைந்து, நம்பிகளின் திருவுள்ளப்படியே பிரதக்ஷிணத்திற்குப் பின்சென்றார். (இந்த இதிஹாஸம் திருவாய்மொழி ஏழாம் பத்தில் பத்தாம் திருவாய்மொழியில் ஐந்தாம் பாட்டில் "பலரடியார் முன்பருளிய" என்றவிடத்து ஈடுமுப்பத்தாறாயிரத்தில் காணத்தக்கது.) இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி ஆழ்வானொருவர்க்கே அஸாதாரணமென்பது நிர்விவாதம்.

ஆழ்வானுக்குத் திருக்குமாரர்கள்திருவவதரித்தல்

ஆழ்வான் தமது செல்வத்தை முற்றும் துறந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தது முதல் நாடோறும் உபாதாநகாலத்திலே திருவரங்கத்தில் சில திருமாளிகைகளில் உஞ்சவ்ருத்தி செய்து அதுகொண்டு குடும்ப காரியத்தை நிர்வஹித்துக் கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் கிடைக்கிற உணவுப் பொருள்களில் மறுநாளைக்கென்று சிறிதும் சேஷப்படுத்தி வைத்துக் கொள்ளாமல் அன்றன்றைக்கு தேஹயாத்திரை நடத்தியருளுகையில் ஒருநாள் விடாப்பெருமழை பொழிந்ததனால் வெளியே போய்உபாதாநம்செய்து வரக்கூடாமல் போக, அதனால் அன்றைக்கு வெறும் தீர்த்தமாத்திரத்தை உட்கொண்டு 'கண்ணா நான்முகனைப் படைத்தானே காரணா கரியாய் அடியேன் நான், உண்ணா நான் பசியாவதொன்றில்லை ஓவாதே நமோநாரணா வென்று, எண்ணா நாளும் இருக்கெசுச் சாமவேத நாண்மலர் கொண்டு உனபாதம், கண்ணா நாளவை தத்துறுமாகில் அன்றெனக்கவை பட்டினி நாளே' (பெரியாழ்வார் திருமொழி 5–1–6) என்கிறபடியேபட்டினிபாராட்டாமல் 'உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணனெம்பெருமான்' என்றாற்போல அருளிச் செயலநுஸந்தாநமே தாரகமாகக் கொண்டு வேறு உணவின்றியே இருந்திட, அன்றிரவு பெரியபெருமாள் அமுது செய்கிற போது உண்டான திருச்சின்ன ஒலி கேட்டவளவில் இவரது தேவியாரான ஆண்டாள் பெருமாளைக் குறித்து, 'உம்முடைய அடியவர் பட்டினியிருக்க, நீர் குலாவிக் குலாவி

அமுது செய்தருளுகிறீரோ?' என்று நினைத்தவளவிலே ஸர்வஜ்ஞனான ரங்கநாதன் அந்த ஆண்டாள் நினைப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றி உடனே தேவஸ்தாந கார்ய நிர்வாஹகரான உத்தமநம்பிக்கு அர்ச்சகமுகேந கட்டளையிட்டு அப்பொழுது தாம் அமுது செய்த அக்காரவடிசிலை ஸகலபரிஜந பரிவாரங்களுடன் அவரைக் கொண்டு ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு அனுப்பியருள, இவரும் இதனை யறிந்து பதறியெழுந்து எதிர்கொண்டு மஹா ப்ரஸாதமென்று அதில் தமக்கும் தமது தேவிக்குமாக இரண்டு திரளைகளை யெடுத்துக் கொண்டு உத்தமநம்பியை அனுப்பிவிட்டு பக்தவத்ஸலனான பகவானுடைய வரம்புகடந்த கருணைத்திறத்தை வியந்து அந்த அடிசிலில் ஒரு பகுதியைத் தாம் அமுது செய்து மற்றதைத் தேவியாருக்குக் கொடுத்தருள, முன்பு தசரதசக்ரவர்த்திக்குப் புத்ரகாமேஷ்டியிற் கிடைத்த பாயஸத்தின் கூறுகளே ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்களின் திருவவதாரத் துக்குக் காரணமானதுபோல இப்பொழுது இவர்க்கும் ஸ்ரீபராசர பட்டர், ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பட்டர் என்ற இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிப்பதற்கு இத்திரளைகளிரண்டுமே ஹேதுவாயின.

ஆழ்வான் ராஜஸபைக்கு எழுந்தருளல்

ஆழ்வான் எம்பெருமானார்க்கு உசாத்துணையாயிருந்து தர்சந நிர்வாஹம் பண்ணியருளுகிற காலத்திலே, ராஜேந்திர சோழபுரத்தில் அரசாண்டுவந்த குலோத்துங்க சோழராஜன் துஷ்ட சைவனாகையாலே கள்ளப் பொய்ந்நூல்களை மெய்ந்நூலாகக் கொண்டு தானும் தன் புரோஹிதனுமாக நாட்டிலுள்ள வித்வான்களையெல்லாம் திரட்டி "சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி" (சிவனுக்கு மேற்பட்ட தெய்வமில்லை) என்று எழுத்திடச் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்க, சிலர் அவ்வரசனுடைய செங்கோன்மைக்கு அஞ்சியும், சிலர் பொருட்கும் பூமிக்குமாசைப்பட்டும் அங்ஙனே எழுத்திட்டார்கள். அப்போது அவ்வரசனிடத்துச் சிறிது மேன்மை பெற்றிருந்த

நாலூரான் என்னுமொரு வைஷ்ணவன் ராஜாவை நோக்கி 'எங்களிராமாநுசன் எழுத்திட்டாலன்றோ எழுத்திட்டதாவது; மற்ற சிற்றறிவினர் இட்டாலென்ன? இடாவிடிலென்ன?' என்று கலஹம் பண்ண, அதுகேட்ட அரசனும் அப்போதே இராமாநுசனை அழைத்து வரும்படி ஆள்களையனுப்ப, அவர்களும் உடையவர் மடத்தேறச் சென்றவளவிலே இந்த விருத்தாந்தத்தை யுணர்ந்த ஆழ்வான் 'எம்பெருமானார் ராஜசபைக்கு எழுந்தருள்வராகில் அவர்க்கு ஏதாவது அபாயம் விளையக்கூடும்; உலகுக்கெல்லாம் உயிரான அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கத் தகாது; நாமே அவருடைய வேடம்பூண்டு ஸபைக்குச் செல்வது தகுதி' என்று அறுதியிட்டு, அப்போது எம்பெருமானார் நீராட்டத்திற்கெழுந்தருளி யிருப்பதறிந்து அவருடைய காஷாயத்தையும் த்ரிதண்டத்தையும் தரித்துக்கொண்டு அந்த ராஜமநுஷ்யருடனே போகப் புறப்படும்போது பெரியநம்பியும் சில முதலிகளும் தாமுங்கூட வருவதாகப் புறப்பட, அவர்களுடன் ஆழ்வான் ராஜ ஸபைக்கு எழுந்தருளினார். அநந்தரம் உடையவர் நீராட்டஞ் செய்தெழுந்தருளி த்ரிதண்ட காஷாயாதிகளைத் தேடினவளவிலே 'கூரத்தாழ்வான் தரித்துக் கொண்டு ராஜமநுஷ்யருடனே எழுந்தருளினார்' என்று முதலியாண்டான் விண்ணப்பஞ் செய்ய, 'ஆகில் அவருடைய வெள்ளையைத் தாருங்கள்' என்று ஆழ்வானுடைய திருப்பரிவட்டத்தைவாங்கித் தாம் சாத்திக் கொண்டு 'ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் என்ன தீங்கு நேருமோ!' என்று சிந்தித்துத் துவண்டிருக்க, 'இனி ஸ்வாமி இவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கை உசிதமன்று' என்று முதலியாண்டானுள்ளிட்ட முதலிகள் விஜ்ஞாபிக்க, உடையவரும் உடனே புறப்பட்டெழுந்தருளித் திருநாராயணபுரம் சேர்ந்தார்.

இவ்வரலாற்றில் வரும் ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதாநம்

ஆபத்தர்மமாக ஆழ்வான் த்ரிதண்ட காஷாயங்களைத் தரித்தருளினாரென்றும், அப்படியே எம்பெருமானார் வெள்ளை

சாத்திக் கொண்டாரென்றும் சொல்லப்படுகிற இவ்வரலாற்றில் சிலர் ஆக்ஷேபம் கூறுவதுண்டு; தர்ம ஸம்ஸ்தாபநத்திற்காகத் திருவவதரித்த ஆசார்யர்கள் இப்படி தர்ம விருத்தமாக ஆச்ரமவிருத்தமான உடைகளைத் தரித்திருக்கமாட்டார்கள்; பின்புள்ளார் ஏதோ மாறுபாடாகச் சொல்லிவருகின்றனர்; அது நம்பத்தகாத ஐதிஹ்யம் – என்பர்; சரித்ரபரமான தமிழ்வசன நூல்களில் மாத்திரம் இவ்வரலாறு இருக்குமேல் அவநம்பிக்கை யுண்டாக இடமுண்டு; எம்பெருமானார் காலத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்த ப்ராமாணிக பண்டித சிகாமணியான கருடவாஹனபண்டிதர் செய்தருளின திவ்யஸூரிசரித மென்னும் சிறந்த ஸம்ஸ்க்ருத காவ்யத்தில் ஐயந்திரிபறச் சொல்லப்பட்டுள்ள இவ்விஷயத்தில் ஆக்ஷேபம் கூறுவது விவேகிகளின் பணியன்று; அக்காவியத்தின் முடிவில் (பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்தில்)

சோளஸ்ய ச்ருதிகடு சேஷ்டிதம் யதீந்த்ர:
ச்ருத்வாத ச்ரிதவிமலாம்பரஸ் ஸ ரங்காத்
ஸ்ரீரங்கிந் அவ தவ தாம தர்சநஞ்ச
இத்யுக்த்வா ப்ராஸ்தித விநிவேச்ய கூரநாதம் (74)

(இதன் பொருள்:– சோழனுடைய கடினமான செய்கையை எம்பெருமானார் கேள்விப்பட்டு வெள்ளைத் திருப்பரிவட்டம் சாத்திக் கொண்டு 'அழகிய மணவாளா! உன் கோயிலையும் தர்சநத்தையும் காத்தருள்' என்று பிரார்த்தித்து விட்டு ஆழ்வானை நிறுத்திவிட்டுத் தாம் கோயிலில் நின்றும் புறப்பட்டருளினார்) என்றுள்ள ச்லோகமும், அதற்குமேல் எழுபத்தேழாம் ச்லோகத்தில்:–

ஆநைஷீத் ந்ருபஸவிதம் மஹார்ஹ பூர்ணம்
ஸ்ரீரங்காத் ஸஹ யதிவேஷ கூரபர்த்ரா

(யதிராஜவேஷம் பூண்ட கூரத்தாழ்வானையும் பெரிய நம்பியையும் ராஜஸபையில் கொண்டு சேர்த்தது ராஜஸைந்யம்) என்றிருப்பதும் முக்கிய ப்ரமாணமாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கன.

அன்றியும், எம்பெருமானார்க்கு அத்தாணிச் சேவகராயிருந்த வடுகநம்பி அருளிச் செய்த யதிராஜ வைபவ மென்னும் ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோக ரூபமான சரித்திர நூலிலும்,

காஷாயத்ருத் கூரபதிஸ் த்ரிதண்டீ
ப்ராயாந் மஹாபூர்ணயுதஸ்து தத்ர
வாத்ஸ்யேசமுக்யைஸ் ஸஹிதோ யதீச:
சுக்லாம்பர: ப்ராப திசம் ப்ரதீசீம்.

என்கிற (95 ஆம்) ச்லோகத்தில் இவ்வரலாறு விளங்க உரைக்கப் பட்டது. இங்ஙனே ப்ராமாணிக க்ரந்த ஸம்வாதங்கள் பலவுண்டாகையாலே இவ்வதிஹ்யம் ப்ராமாணிக தமமென்று பெரியோர் கொள்வர்.

உடையவர்க்குத் தெரியாமலே ஆழ்வான் ஸ்வபுத்தியாலே த்ரிதண்ட காஷாயங்களைத் தரித்து ஸபைக் கெழுந்தருளினதாகச் சில க்ரந்தங்களிலுள்ளது; மற்றுஞ்சில க்ரந்தங்களிலோ வென்னில்; சோழராஜனிடத்தில் நின்றும் ஆட்கள் வந்தவுடனே எம்பெருமானார் ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலானார் பலருமாகக் கூடிக்கலந்து யோசித்து உடையவர் வெள்ளைசாத்திக் கொண்டு வெளியேறி விடவேண்டியதென்றும் ஆழ்வான் யதிராஜவேஷம் பூண்டு ஸபைக்கு எழுந்தருள வேண்டியதென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டு அங்ஙனமே நடந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டு வகையும் ஸம்பாவிதமே யாகையால் இவற்றில் விப்ரதிபத்தி இல்லை. இது நிற்க.

ராஜஸபையில் நடந்த வரலாறு

ஆழ்வானும் பெரியநம்பியும் சோழராஜன் ஸதஸ்ஸிலே எழுந்தருளினவளவில் அவன் இவர்களைப் பார்த்து "சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி" (சிவனுக்கு மேற்பட்டதில்லை) என்று எழுத்திடச் சொன்னான்; அதுகேட்ட ஆழ்வான், சுருதிகள் ஸ்ம்ருதிகள் இதிஹாஸங்கள் புராணங்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டு "ஸ்ரீமந்நாராயணனே பராத்பரன்" என்று பலமுகமாக உபந்யஸிக்க,

சோழன் அது கேட்டு மிகவும் ரோஷமுடையனாய் "நீர் பெரிய வித்வானாகையாலே தோற்றினபடியெல்லாம் சொல்லவல்லீர்; அங்ஙனன்று; நான் சொன்னபடியே "சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி" என்று ஓலையில் எழுத்திடும்' என்று சொல்லி ஏட்டைக் கையிலே கொடுத்துக் கனக்க நிர்பந்திக்க, ஆழ்வானும் தம்முடைய அத்யவஸாயம் குறைவுபடாமே "த்ரோணமஸ்தி தத: பரம்" என்று எழுத்திட்டார்.

அபிப்ராய விவரணம்

சோழன் சொன்ன 'சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி' என்ற வாக்கியத்திற்கு- சிவனைக் காட்டிலும் மேலான தெய்வமில்லை யென்பதாக ஆழ்வான் பொருள் கொள்ளவில்லை; சிவம் என்று குறுணிக்குப் பெயராகையாலே 'குறுணிக்கு மேற்பட்ட வஸ்து இல்லை' என்பதாகப் பொருள் கொண்டார். இங்ஙனே பரிஹாஸரூபமான பொருளைத் திருவுள்ளம்பற்றி இதற்கு மறுப்புக் கூறுவதாக "த்ரோணமஸ்தி தத:பரம்" என்றெழுதினார். அதாவது - அளவையுறுப்புகளில் குறுணிக்கு மேற்பட்ட வஸ்து இல்லை யென்பது தவறு; அதற்கு மேற்பட்ட பரிமாணம் பதக்கு இருக்கிறது என்றபடி. த்ரோண மென்று பதக்குக்குப் பெயர்.

பெரியநம்பிக்கும் ஆழ்வானுக்கும் நேர்ந்த ஆபத்து

ஆழ்வான் இப்படி பரிஹஸித்து எழுத்திட்டது கண்டு மிக்க கோபமடைந்த சோழராஜன் பெரியநம்பியையழைத்து 'நீர் எழுத்திடும்' என்ன; அவரும் 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரன்' என்று பஹுமுகமாக அருளிச்செய்ய, பிறகு சோழன் கடுஞ்சினத்தனாய் 'இவ்விருவர்களுடைய கண்ணையும் கீண்டுவிடுங்கள்' என்று தனது சேவகர்கட்குக் கட்டளையிட, அவ்வளவிலே ஆழ்வான் சோழனைக் குறித்து 'நீ மஹாபாதகியாகையால் உன்னைப் பார்த்த கண்கள் எனக்கு ஆகாது' என்று சொல்லித் தாமே தமது திருவுகிர்களாலே கீறிக் கண்களை வாங்கியெறிய, பின்பு ராஜஸேவகர்கள்

பெரியநம்பியைப் பிடித்து கொண்டு போய்ச் சோழன் சொற்படி செய்து ராஜத்வாரத்தில் நின்றும் புறப்படவிட, ஆழ்வான் 'தர்சநத்துக்காக தர்சநம் கொடுக்கப்பெற்றோமே!' (ஸித்தாந்தத்துக்காகக் கண்ணை இழக்கப் பெற்றோம் என்றபடி) என்று மகிழ்ந்திருக்க, பெரியநம்பி வ்ருத்தாராகையதாலே அவ்வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் அங்கே ஒரு கொல்லைத் தலைபாட்டிலே ஆழ்வான் மடியிலே திருமுடியும் தம் திருமகளான அத்துழாய் மடியிலே திருவடிகளுமாய் இளைத்துக் கண்வளர்ந்தருளி ஆளவந்தார் திருவடிகளை த்யானித்துக் கொண்டு அங்கே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

ஆழ்வான் கோயிலுக்கு மீண்டெழுந்தருளல்

பின்பு ஸ்ரீபராந்தகபுரமென்னும் அக்ரஹாரத்தில் நின்றும் வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெரியநம்பியை அங்கே ஸம்ஸ்கரித்துத் திருப்பள்ளிப்படுத்து, ஆழ்வானை ஒரு கட்டணத்திலே எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டு போய்த் தங்களுடைய ஸ்ரீபராந்தகபுரத்திலே நிறுத்தித் திருக்கண் வேதனை தீருமாறு சிலகாலம் உபசரித்துப் பிறகு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே கொண்டு சேர்த்தனர்.

திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரை புறப்படுதல்

நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு விடைகொண்ட ஆழ்வான் பெரிய ஸ்ரீபலிபீடத்தருகே தண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் தம்முடைய அளவற்ற ஆர்த்தியை ஆவிஷ்கரித்து, 'பெரிய நம்பியை அங்கீகரித்தாப் போலே அடியேனையும் அங்கீகரித்தருளலாகாதா?' என்று திருவுள்ளம் நொந்து விண்ணப்பஞ்செய்து பின்பு உள்ளேபுகுந்து ஸேவிப்பதாக எழுந்தருள, 'ராமாநுஜ ஸம்பந்தமுடையாரொருவரும் உள்ளேபுகுந்து ஸேவிக்க வொண்ணாது' என்று சோழன் கட்டளையிட்டு வைத்தபடி அவனது சேவகர்கள் ஸந்நிதி வாசலிலே நின்று ஆழ்வானை உள்ளே புகவொட்டாமல் தகைய, அங்குள்ளாரில் சிலர் 'இவர் மற்றவர்களைப் போலல்லர்; இவர் ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பியவர்; இவரைப்

புகுரவிடுங்கள்' என்று சொல்ல; இவற்றைக் கேட்ட ஆழ்வான் திடுக்கிட்டு நடுங்கி நாலடி பின்வாங்கி "ஐயோ! எல்லார்க்கும் உண்டான ஆத்மகுணம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்துக்கு ஹேதுவா யிருந்தது; அடியேனுக்குண்டான ஆத்மகுணம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவாய் விட்டதோ" என வெறுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு "என் பேற்றுக்கு எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தமே அமையும்; அந்த ஸம்பந்தத்தை யொழித்துப் பெருமாளை ஸேவிக்க வேண்டுவதில்லை" என்று உறுதிகொண்டு அன்றே கோயில் வாஸத்தை விட்டிட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலையில் வாஸத்தை விரும்பிப் பயணகதியாகப் புறப்பட்டெழுந்தருளினார். (ராமாநுஜ ஸம்பந்திகளை உள்ளே புகவிடக்கூடாதென்கிற கட்டளையின்படி ஆழ்வானையும் விலக்க வேண்டியிருக்க, ராமாநுஜஸம்பந்தத்தை உபயோகமற்றதாக்கி, இவருடைய ஆத்மகுண பூர்த்தியையே அவர்கள் மதித்தபடியால் இவர்க்கு அஸஹ்யமாயிற்று.)

ஸ்தவங்கள் அருளிச் செய்தல்

வழியிடையே எழுந்தருளும்போது தம்முடைய மனத்துயரங்கள் நினைவுக்கு வாராதிருக்கும்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை நினைந்து நெஞ்சு கனிந்திருக்கக் கருதி ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் அதிமாநுஷஸ்தவம் என்ற அற்புதமான இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களை அருளிச் செய்துகொண்டே திருமாலிருஞ்சோலைக் கெழுந்தருளினார். இவற்றுள், ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் நூறு ச்லோகங்கள் கொண்டது. ஆழ்வானருளிச் செய்த பஞ்சஸ்தவங்களில் இந்த ஸ்தவமே முதலதாம். இத்தால் பரவாஸுதேவனுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளை விசதமாக அநுஸந்தித்து அநுபவித்து இங்ஙனே விபவாவதாரங்களையும் பேசி அநுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டாவதாக அதிமாநுஷ ஸ்தவமருளிச் செய்தார். இதில் நரஸிம்ஹாதி அவதாரங்கள் சிலவற்றைச்

சுருக்கமாகவும் ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணாவதாரங்களைப் பெருக்கமாகவும் பேசி அநுபவித்தார். இதுவரையிலும் உலகத்தில் வெளிவந்துள்ள ஸம்ஸ்க்ருதவாங்மயங்களில் இவ்வதிமாநுஷ ஸ்தவத்திற்கிடான சொல்நோக்கும் பொருள் நோக்கும் தொடைநோக்குமமைந்த வேறொரு வாங்மயம் கண்டதில்லையென்று வித்வத்ரஸிக விவேகிகள் ஒருமிடறாக விளம்புவர்.

அழகர் ஸந்நிதியிலே தம் குறையை விண்ணப்பஞ்செய்தல்

இங்ஙனே பரம போக்யமான இரண்டு ஸ்தவங்களை அருளிச் செய்து, அநந்தரம் திருமாலிருஞ்சோலையை அடைந்து அவ்விடத்திலே "அடிவாரந்தன்னிலழகர் வடிவழகைப்பற்றி, முடியும் அடியும் படிகலனும் முற்றுமனுபவித்தான் முன்" (திருவாய். நூற்.21) என்கிறபடியே சுந்தரத்தோளுடையானை ஆழ்வார் அநுபவித்தாப் போலே தாமும் அநுபவித்து அவ்வெம்பெருமான் விஷயமாக அமுதக் கடலென்னலாம்படியாய் நூற்றுமுப்பத்திரண்டு ச்லோகங்கள் கொண்டதான ஸுந்தரபாஹுஸ்தவமருளிச் செய்து, அதன் முடிவில்–

விஜ்ஞாபநாம் வநகிரீச்வர! ஸத்யரூபாம்
அங்கீகுருஷ்வ கருணார்ணவ மாமகீநாம்
ஸ்ரீரங்கதாமநி யதாபுரமேஷ ஸோஹம்
ராமாநுஜார்ய வசக: பரிவர்த்திஷீய! என்றும்

ஸ்ரீரங்க ச்ரியமந்வஹம் ப்ரகுணயந்
த்வத்பக்த போக்யாம் குரு என்றும்

காருண்யாம்ருத வாரிதே வ்ருஷபதே ஹே ஸத்யஸங்கல்பந!
ஸ்ரீமந்ஸுந்தர போக்யதா விரஹிதாந் உத்ஸார்ய ஸத்வத்ஸல!
க்ஷாம்யந் ஸாதுஜனை: க்ருதாம்ஸ்து நிகிலாநேவாபசராந்க்ஷணாத்
தத்போக்யாமநிசம் குருஷ்வ பகவந் ஸ்ரீரங்கநாமச்ரியம்!

என்றும், திருவரங்கமாநகர் ஆஸுரப்பூண்டுகளொழிந்து நிஷ்கண்டகமாக வேணுமென்றும் எம்பெருமானார் திருவடிகளின் நிழலிலே தாம் வாழப்பெற வேணுமென்றும், ஆர்த்தராய்ப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு சிலகாலம் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார்.

மீண்டு திருவரங்கம் சேர்தல்

அவ்வளவிலே, அந்த மஹாபாதகியான சோழன் கழுத்திலே புண்ணாகிப் புழுத்து மாண்டானென்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு ஆழ்வான் அழகர் ஸந்நிதியிலே விடைபெற்று மீண்டும் கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

மேனாட்டில் நின்றும் எம்பெருமானார் கோயிலுக்கெழுந்தருளி ஆழ்வானை உசாவுதல்

சோழனுடைய உபப்லவங்களுக்கு அஞ்சித் திருநாராயணபுரத்திலெழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார், கோயிலில் நின்றும் அங்குவந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவராலே – சோழராஜ ஸதஸ்ஸில் ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் நேர்ந்த ஆபத்தைக் கேள்விப்பட்டுச் சாலவும் திருவுள்ளம் நொந்து 'ஆழ்வானாகிலும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கப் பெற்றோமே!' என்று திருவுள்ளம் தேறி, அப்போது தம்மிடத்தில் கைங்கரியம் செய்து கொண்டிருந்த மாறொன்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டானை 'மிகவும் விரைவாகக் கோயிலுக்குச் சென்று ஆழ்வானையும் ஆராய்ந்து அங்குள்ள விசேஷங்களையும் அறிந்துவாரும்' என்று நியமித்தருள, அவரும் மிக விரைந்து கோயிலுக்கு வந்து சோழன் புழுத்துமாண்ட வ்ருத்தாந்தமுட்பட எல்லாவற்றையும் ஆழ்வான் ஸந்நிதியிலே அறிந்துகொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம் போய் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே இவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்ய, அது கேட்டு அவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மிக விரைந்து கோயிலுக்கெழுந்தருளி முதலிகளும் தாமுமாக ஆழ்வான்

திருமாளிகையேற எழுந்தருள, ஆழ்வானும் எதிரே யெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிவாரத்திலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து ஸேவித்துத் திருவடிகளைச் சிக்கெனப்பிடித்துக் கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வானை வாரியெடுத்தணைத்துக் கொண்டு சோகவேகத்தாலே ஒரு வார்த்தையும் அருளிச் செய்ய மாட்டாமல் உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்து விம்மல் பொருமலாய், "வாரீர் ஆழ்வான்! இத்தர்சநத்துக்கு த்ருஷ்டி பூதரான உமக்கு இப்படி கண்போவதே! இது என்னுடைய துஷ்கர்ம பலமன்றோ?" என்றிப்படி பலவாறாக அருளிச் செய்து ஆழ்வானைத் தேற்றியருளி அவரையுங்கூட அழைத்துக் கொண்டு மடமே யெழுந்தருளினார்.

ஆழ்வான் வரதாராஜஸ்தவமருளிச் செய்தல்

மற்றைநாள் உடையவர், ஆழ்வான் திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரையிலே அருளிச் செய்த மூன்று ஸ்தலங்களையும் கேட்டருளி மிகவும் திருவுள்ளமுவந்து ஆழ்வானை நோக்கி "உம்முடைய இவ்வருளிச் செய்லகளாலேயன்றோ நம்முடைய திருவரங்கச் செல்வம் களையற்று நாமும் இங்கு வாழ்ந்திருக்கப் பெற்றோம்; இனி, பெருமாள்கோயிலில் பேரருளாளப் பெருமாள் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் கோதில்வள்ளலாக விளங்குகின்றார்; நீர் அவர் விஷயமாக 'அடியேனுக்குக் கண் தந்தருளவேணும்' என்று ஒரு ஸ்தோத்ரம் விண்ணப்பஞ்செய்யும்" என்றருளிச் செய்ய; ஆழ்வானும் "அடியேனுக்கு இக்கண் வேண்டா" என்ன; எம்பெருமானாரும் "அப்படியன்று; பேரருளாளன் விஷயமாக ஒரு ஸ்தோத்ரம் சொல்லியேயாக வேணும்" என்று பலகாலும் வற்புறுத்தியருளிச் செய்ய, ஆழ்வானும் ஆசார்ய நியமநத்தைச் சிரமேற்கொண்டு வரதராஜஸ்தவ மருளிச் செய்யத் தொடங்கி "நீலமேகநிபம் அஞ்ஜநபுஞ்ஜச்யாமகுந்தளம் அநந்தசயம் த்வாம், அப்ஜபாணிபதம் அம்புஜநேத்ரம் நேத்ரஸாத் குரு கரீச ஸதா மே" (23) என்கிற ச்லோகத்தளவு மருளிச் செய்து "எப்போதும் உன்னை ஸேவித்துக்

களிப்பதற்குறுப்பான அப்ராக்ருத திவ்ய நேத்திரம் அடியேனுக்குத் தந்தருளவேணும்'' என்று விஜ்ஞாபிக்க, அன்றிரவே ஆழ்வானுக்குப் பேரருளாளர் கனவிலே காட்சிதந்து 'நீர் வேண்டினபடியே தந்தோம்' என்றருளிச் செய்ய, ஆழ்வானும் உடனே மகிழ்ந்து எழுந்து நித்யகர்மாநுஷ்டாநங்களை நிறைவேற்றி, தொடங்கின வரதராஜஸ்தவத்தையும் பூர்த்தியாகத் தலைக்கட்டி உடையவர் ஸந்நிதியிலே முழுதும் விண்ணப்பஞ்செய்து காட்டி வருகையில் மேற்குறித்த 'நீலமேகநிபம்' என்கிற ச்லோகத்தை வாசிக்கக் கேட்டருளும்போது, ''வாரீர் ஆழ்வான்! இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்டும் பேரருளாளன் உமக்குக் கண் தந்தருளாதிருக்கமாட்டான்; கண்ணைக் காட்டும் பார்ப்போம்'' என்றருளிச் செய்ய, (திருவாய்மொழியில் 'இப்பொழுதே வந்திடாய் என்று ஏழையேன் நோக்குவனே' என்றவிடத்து (4–7–5) ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில் இது காணத்தகும்.) ஆழ்வானும் அப்ராக்ருத திவ்யநேத்ரம் அருளினதாகக் கண்ட ஸ்வப்ந ஸமாசாரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ''அப்படியன்று; நேரில் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போய்ப் பேரருளாளனை ஸேவித்துப் பிரார்த்தித்து வருவோம் வாரும்'' என்று சொல்லி ஆழ்வானை யழைத்துக் கொண்டு கச்சிக்குப் புறப்பட்டார்.

ஆழ்வானுடைய அற்புதமான ஆத்மகுணம் கரிகிரியில் வெளிப்படுதல்

ஆழ்வானும் எம்பெருமானாரும் பயணகதியிலே கச்சித் திருப்பதி சேர்ந்து திருவத்திமாமலைக்கு எழுந்தருளினபின், உடையவர் நியமநப்படியே ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தைப் பேரருளாளர் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ்செய்து முடிக்கிறபோது உடையவர் ப்ரதக்ஷிணமெழுந்தருளிப் பராக்காயிருக்க, பேரருளாளர் ஸ்தவம் திருச்செவிசாத்தி ப்ரஸந்நராய் 'உம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை வேண்டிக் கொள்ளும்' என்ன; ஆழ்வான் உடையவர் திருவுள்ளப்படி

கன் வேண்டிக் கொள்ளாமல் "நான் பெறும்பேறு நாலூரானும் பெற வேணும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார். (இங்ஙனே வேண்டிக் கொள்ள வேண்டிய ப்ரஸக்தி யாதெனில்;) சோழராஜனை அடுத்திருந்த நாலூரானுடைய முயற்சியே ஆழ்வான் திருக்கண்களையிழப்பதற்கும், பெரிய நம்பி திருநாடலங்கரிப்பதற்கும், எம்பெருமானார் நாடுதுறந்து எழுந்தருள்வதற்கும் காரணமென்பது கீழ் விவரித்த வரலாற்றினால் விளங்குமே; ஆகவே அப்படி அஸஹ்யாபசாரிகளில் தலைவனான அந்த நாலூரானுக்குக் கொடிய நரகம் தவறாதென்று நிச்சயித்து ஆழ்வான் 'வைஷ்ணவ குலத்திலே பிறந்தானொருவன் இங்ஙனே படுகுழியில் விழலாகாது' என்று இரக்கமுற்று 'நம்மாலல்லது அவன் உய்வுபெற வழியில்லை' என்றறுதியிட்டு, பரமத்ரோஹியான அவனுக்கும் நற்கதி வேண்டினார். த்ரோஹிகள் திறத்திலும் அன்புடைமையென்னும் இச்சிறந்த திருக்குணம் ஆழ்வானொருவர்க்கே அஸாதாரணம் என்பது விவாதமற்ற விஷயம்.

உடையவரும் ஆழ்வானும் திருவரங்கம் மீளுதல்

எம்பெருமானாருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தால் தமக்கு நற்கதி நேருவது திண்ணமென்று துணிந்திருந்த ஆழ்வான் பேரருளாளன் திருமுன்பே "நான் பெறும்பேறு நாலூரானும் பெறவேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்தைப் பேரருளாளன் அங்கீகரித்தருளி 'அப்படியே பெறக்கடவன்' என்று சோதிவாய் திறந்து பணித்தவளவிலே இதை எம்பெருமானார் கேட்டுப் பதறியோடி வந்து திருவுள்ளம் நொந்து பேரருளாளனை நோக்கி 'ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் இப்போது என் நினைவைத் தலைக்கட்டியருளவில்லையே' என்றும், ஆழ்வானை நோக்கி "நீர் ஸ்வதந்த்ரராய் என் நினைவைத் தலைக்கட்டாதே உபயோகமற்றதொன்றை வேண்டிக் கொண்டீரே" என்றும் இருவரையும் வெறுத்துரைத்து 'இனி என்செய்வது!' என்று திகைத்து நிற்க; எம்பெருமானார் இங்ஙனே மனக்குறைபட்டுப்

பரிதபிக்கும்படியை உணர்ந்த பேரருளாளன் 'நம் இராமாநுசா! ஆழ்வான் நம்மையும் உம்மையும் காணுமிடத்துக் கட்கண்ணாலே காணக் கடவன்' என்று வரமளித்தருள, ஆழ்வானும் பெருமாளைத் தமது கட்கண்ணாலே கண்டு ஸேவித்து, சாத்தியிருந்த திருவாபரணங்களையும் திருப்பரியட்டங்களையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஸந்நிவேசங்களையும் இவையிவையென்று குறித்துக் காட்டி, உடையவர் திருமேனியையும் ஸேவித்துக்காட்ட, எம்பெருமானார் ஒருவாறு திருவுள்ளமுவந்து ஆழ்வானுடன் மீண்டு கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

திருவரங்கத்திலுள்ளார் ஆழ்வானது திருக்குணத்தை நோக்கி வியத்தல்

ஒரு நாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஆழ்வானருகே வந்து "நாலூரான் தேவரீரளவன்றிக்கே நம் தர்சநத்துக்கே மஹாபராதியாயிருக்க, அவனை "க்ஷிபாமி- நக்ஷமாமி' என்னும் படியான கொடிய தண்டனைகட்கு ஆளாக்க வேண்டுவது அவசியமாயிருக்க, அப்பாவிக்குமுட்பட மோக்ஷமளிக்க வேணுமென்று பேரருளாளப் பெருமாள் ஸந்நிதியில் வேண்டிக் கொண்டதாமே, இஃது என்ன அநியாயம்!" என்று முறைப்பட, "அந்தோ!, அப்படிப்பட்ட பாவிகளுக்கன்றோ இரங்கவேண்டுவது; மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்துப்பயனென்?" என்று ஆழ்வான் பணிக்க, அது கேட்டவர்கள் இவருடைய பூததயாகுணத்துக்கு மிகவும் வியந்தனர். எம்பெருமானாரிடத்திலும் அவகாசம் பெறாத நற்குணங்கள் ஆழ்வானிடத்தே அழகாக அமைந்திருந்தனவென்று ப்ரஸித்தமாயிற்று.

ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்குப் பணித்த வார்த்தை

ஆழ்வானுடைய சிஷ்யர்கள் பலரிலே 'பிள்ளைப்பிள்ளை

யாழ்வான்' என்பாரொருவரிருந்தார்; அவர் நற்குலநற்செல்வம் முதலியவற்றாலே மேன்மை பெற்றிருந்ததால் சிறிது அஹங்காரங்கொண்டு பாகவதர்கள் திறத்திலே விநயமின்றிக்கே அபசாரப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறபடியை ஆழ்வான் கண்டு 'இவர்க்கு இந்த பாகவதாபசார தோஷம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாகி விநாசபர்யந்தமாக்கிவிடும்; அதுக்கு வேலியிட்டுவைக்க வேணும், என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஒரு புண்ய திநத்திலே நீராடினபின்பு இவரைப்பார்த்து, 'பிள்ளைப் பிள்ளாய்! புண்யகாலம் என்று எல்லாரும் பூமி தாநம், ஸ்வர்ணதாநம், அந்நதாநம், வஸ்த்ர தாநம் என்றாற்போலே தாநங்கள் பண்ணாநிற்கக் காண்கிறீரன்றோ; இக்காலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம் பண்ணமாட்டீரோ?' என்று கேட்க; 'அடியேன் எத்தை தாநம்பண்ணுவது? எல்லாம் ஏற்கனவே ஸ்வாமியினுடையதே யன்றோ' என்று அவர் சொல்ல; அவ்வளவு போராது; மனமொழி மெய்களென்கிற முக்கரணங்களாலும் பாகவதாபசாரப் படாமல் இருக்கக்கடவேன்' என்று நம்கையிலே தாரைவார்த்து தத்தம் பண்ணித் தரவேணும்' என்று ஆழ்வானருளிச் செய்ய; அப்படியே அவரும் உதகம் பண்ணிக் கொடுத்த பின்பு ஒருநாள் பூர்வவாஸநையாலே ஒரு பாகவதர் திறத்திலே மாநஸிகமாக அபசாரப்பட நேர்ந்துவிடவே, 'நாம் இனி முடிந்தோம்' என்று பயப்பட்டு அன்று ஆழ்வான் ஸந்நிதிக்கு விடை கொள்ளமாட்டாமல் தம் திருமாளிகையிலேயே மறைந்து வருந்திக் கிடக்க, இவர் வழக்கப்படி வருகிற காலத்தில் வரக்காணாமையாலே ஆழ்வான் இவர் திருமாளிகையிலே யெழுந்தருளி விசாரிக்கும்போது தாம் நெஞ்சினால் பாகவதாபசாரப்பட்டமையைக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் விண்ணப்பஞ் செய்து "மனமொழிமெய்களிலொன்றினாலும் அபசாரம் விளையாதபடி இப்பொல்லாவழுக்குடம்புடனேயிருப்பது அரிதா யிருக்கின்றது, என்செய்யக்கடவேன்?" என்று திருவடிகளைக் கட்டிக் கொண்டு கிடந்து க்லேசப்பட, 'இத்தனை அநுதாபம் இவர்க்கு

உண்டாயிற்றே!' என்று ஆழ்வான் உகந்தருளி, "பிள்ளைப்பிள்ளாய்! நெஞ்சினால் நினைத்ததற்கு அநுதாபமுண்டாகவே எம்பெருமான் பொறுத்தருள்வன்; ப்ரத்யக்ஷத்தில் ராஜதண்டம் நேருமென்கிற அச்சத்தினால் சரீரமூலமாக ஒருவரையும் நலியமாட்டீர்; ஆனபின்பு, மாநஸிகமும் காயிகமுமாகிற அபசாரங்களிரண்டையும் உமக்குக் கழித்துத் தந்தோம்; இனி, வாக்கை மாத்திரம் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு ஸாவதாநராய் வர்த்திக்கக் கடவீர்" என்றருளிச் செய்தார்.

ஆழ்வான், பட்டருக்கு ஆசாரியருமானது

எம்பெருமானின்னருளாலே ஆழ்வானுக்கு இரண்டு திருக்குமாரர்களவதரித்தமை கீழே சொல்லப்பட்டது. அத்திருக்குமாரர்களின் அவதாரத்தைக் கேள்விப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பெருமகிழ்ச்சிக் கொண்டு பதினோராநாளிலே சிஷ்யவர்க்கத்துடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளித் தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாரை நோக்கி 'குழந்தைகளை எடுத்துக் கொண்டு வாரும்' என்ன; அவர் அங்ஙனமே ப்ரபந்நகுலக் கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை எடுத்துவரும்போது த்ருஷ்டி தோஷாதிகள் தாங்காதபடி ரக்ஷையாக த்வயமென்னும் மந்த்ர ரத்நத்தை அநுஸந்தித்து வாழ்த்திக் கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானார்க்குக் காட்டினர்; அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களாற் குளிரக் கடாக்ஷிக்கும் போது அத்தெய்வீக சிசுக்களின் தேஜோவிசேஷத்தைக் கண்டு வியப்புக் கொண்டு "எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே! இங்ஙனம் ஆகுமாறு என் செய்தீர்?" என்று வினாவ, எம்பார், "குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தாநம் செய்து கொண்டு வந்தேன்" என்று சொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப்பார்த்து "இக்குழந்தைகள் உய்யும் வகையை நாடிச் செய்தற்கு முற்பட்டீராதலால் இவர்கட்கு

நீரே ஆசார்யராகக் கடவீர்' என்று நியமித்தருளினாரென்றும், அப்படியே அத்திருகுமாரர்கட்கு எம்பாரே ஆசார்ய க்ருத்யங்கள் செய்தருளினாரென்றும், இது பற்றியே, எம்பெருமானார், எம்பார், பட்டர், நஞ்சீயர் என்றிப்படி ஆசார்யபரம்பரைவருகிறதென்றும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும் ஆழ்வானுக்கும் ஆசார்ய பரம்பரையிலே அநுப்ரவேசம் உண்டாயிற்று எங்ஙனே யெனில்; ஆழ்வான் திருக்குமாரர்கட்குத் திருவாய்மொழிப்பொருள் கற்பித்துவரும்போது, "எண்பெருக்கந்நலத் தொண்பொருளீறில, வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் சேரே" (1–2–10) என்கிற பாசுரத்தளவிலே வந்தவாறே அது திருமந்த்ரார்த்தத்தை விவரிக்கிற பாசுரமாகையாலும், மந்த்ரார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறிய வேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி "இதனை உங்கள் ஆசார்யர் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்ல; அதனை விரைவில் அறிந்து கொள்ள வேணுமென்னும் அவாவினால் உடனே அவர்கள் எழுந்து தம் ஆசாரியரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப்புக்கவளவில், ஆழ்வான் "மின்னின் நிலையில மன்னுயிர் ஆக்கைகள்" என்கிறபடியே யாக்கைநிலையாமையைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு அவர்களை யழைத்து "இன்னபோது இன்னாரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது; ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள்" என்று, திருமந்திரத்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளையும் விவரித்து "இப்பாசுரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்" என்று பணித்தருளினமையால் திருக்குமாரர்க்கு ஆழ்வானும் ஒரு ஆசார்யராக அமைந்தருளினர். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமருளிச் செய்யும்போது ஆசார்யவந்தநம் செய்கிற முதல் ச்லோகத்திலே "வந்தே கோவிந்த தாதௌ – எம்பாரையும் திருத்தகப்பனாரையும் தொழுகின்றேன்" என்றருளிச் செய்தது உபய ஸம்பந்தமும் தமக்கு உண்டானது பற்றியேயாம்.

'சிறுமாமனிசர்' என்னுமருளிச்செயலுக்கு ஆழ்வான் பொருள் விவரித்தது

பட்டர் சிறு பிராயத்திலே ஒரு நாள் ஆழ்வான் திருவாய்மொழி அநுஸந்திக்கும் போது 'உறுமோ பாவியேனுக்கு' (8-10-3) என்ற பாசுரத்தில் "சிறுமா மனிசராய் என்னை யாண்டாரிங்கேதிரியவே" என்றதைப் பட்டர் கேட்டு அதில் சிறுமாமனிசர் என்றதைக் குறித்து ஆக்ஷேபங்கொண்டு "ஒன்றுக்கொன்று எதிர்த்தட்டான சிறுமை பெருமை என்கிற குணங்களிரண்டும் ஒரு பொருளிடத்து ஒன்று சேர்ந்திருக்குமோ? ஆழ்வார் 'சிறுமாமனிசர்' என்று இரண்டையும் ஒருவரிடத்தே சேர அருளிச்செய்தது பொருந்துவது எங்ஙனே?" என்று திருத்தந்தையாரை வினவினார். அதற்கு ஆழ்வான் ஆலோசித்து, "பிள்ளாய்! நன்கு வினவினாய்; உனக்கு உபநயநமாகாமையால் இப்போது வேதசாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு விடை சொல்லலாகாது; ஆகிலும் ப்ரத்யக்ஷத்திற் காட்டுகிறோம் காண்!" என்று சொல்லிச் சில பெரியோர்களைக் காட்டி "திருமேனி சிறுத்து ஞானம் பெருத்திருக்கிற சிறியாச்சான் அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் போல்வாரைச் சிறுமாமனிசர் என்னத் தட்டில்லையே; முதலியாண்டான், எம்பார் முதலிய பெரியோர்கள் உலகத்தாரோடொக்க அந்நபாநாதிகள் கொள்வதோடு எம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபடுவதிற் பரமபதத்து நித்யஸூரிகளைப் போலுதலால், இப்படிப்பட்டவர்கள் சிறுமாமனிசர் என்னத் தக்கவரன்றோ? இங்ஙனமே வடிவு சிறுத்து மஹிமை பெருத்தவர்களும், மனிதரென்று பார்க்கும்போது சிறுமை தோன்றிலும், பகவத்பக்தி ஞானம் அனுட்டானம் முதலிய நற்குணங்களை நோக்குமளவில், நித்ய முக்தர்களிலும் மேன்மைபெற்று விளங்குகிறவர்களுமான மஹாபுருஷர்களையே ஆழ்வார் சிறுமாமனிசரென்று குறித்தருளினார்' - என்றருளிச் செய்ய, அதுகேட்டுப் பட்டர் 'தகும் தகும்' என்று இசைவு கொண்டனர்.

ஆழ்வானுடைய குடும்பகாரியத்தை எம்பெருமானே நிர்வஹித்தது

திருக்குமாரர்களான பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் ஸாங்கோ பாங்கமாக வேதவேதாந்தங்களைப் பயின்று ஸகல வித்யாபாரங்கதர்களாகி விவாஹத்துக்கு உரிய பருவத்தை யடைந்தவளவிலே, திருத்தாயாரான ஆண்டாள் ஆழ்வானைப் பார்த்து, "இவர்கட்கு விவாஹம் செய்விக்க வேண்டாவோ?" என்று விண்ணப்பம் செய்தாள். அதுகேட்ட ஆழ்வான் அஹங்கார மமகாரங்கள் சிறிதுமில்லாத ஆசார்ய பரதந்த்ரராதலால், உடையவர் திருமுன்பே சென்று 'இவர்களுக்கு மணஞ் செய்விக்க வேண்டுமாமே' என்று விஜ்ஞபிக்க, உடையவரும் தமது ஆசார்யராகிய பெரியநம்பியின் உறவினர்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்களிடத்து இவர்களுக்குப் பெண்கொண்டால் உசிதமாயிருக்குமென்று தெரிவிக்க, அக்கருத்தை மேற்கொண்டு ஆழ்வான் அவர்களிடத்திலே சென்று பெண் கேட்க, அவர்கள் கொடுப்பதாக முதலிற் சொல்லிப் பின்பு நாதந ஸம்பந்தமென்று இசையாதிருந்தார்கள். இப்படி சிலநாள் கழிந்தவளவிலே, பிள்ளைகளின் விவாஹத்தைக் குறித்து ஆண்டாள் ஆழ்வானை மீண்டுந் தூண்ட, அவர் "ஈச்வர குடும்பத்துக்கு என்னை இருந்து கரையச் சொல்லுகிறாயோ? நாளைக்கு நான் பெருமாள் ஸந்நிதியிலே போனவாறே பிள்ளைகளை வரக்காட்டு" என்று சொல்லி, மற்றை நாள் பெருமாளைத் திருவடிதொழப் போனபோது பிள்ளைகளும் வந்து நிற்க, பெருமாள் அருள்பாடிட்டு "ஆழ்வான்!, ஒன்று சொல்லுவாய்போலே யிருந்தாயே, சொல்லிக்காண்" என்று நியமிக்க, "இப்புத்திரர்க்கு மணம் புரிவிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்களே!" என்று ஆழ்வான் விண்ணப்பம் செய்தனர். பெருமாள் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு "அதற்கு உமக்கென்ன கவலை? நாமே தகுதியாகச் செய்விக்கிறோம்" என்று திருவுள்ளமாயருளி, பெண் கொடுக்கும்படி பெரியநம்பி புறவினர்க்கு ஸ்வப்நம் காட்டியருளினர். அங்ஙனம் பெருமாள் தாமே கனவில்

எழுந்தருளி ஆழ்வான் குமாரர்களுக்குக் கன்னிகைகளைக் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டதைக் குறித்து அவர்கள் மிக வியந்து அப்படியே இசைந்து மற்றைநாள் தாங்களாகவே ஆழ்வான் பக்கல் வலிய வந்து பெண் கொடுக்கிறோமென்று சொல்லித் தங்கள் குமாரரிகளைப் பட்டர்க்கும் சீராமப்பிள்ளைக்கும் கன்னிகாதானஞ் செய்து வெகு சிறப்பாக விவாஹம் நடத்தினர். இதனால் ஆழ்வானுடைய குடும்பகாரியமும் எம்பெருமான் தலையிலே கிடந்ததென்பது விளங்கும். (திருவாய்மொழி 5.5.7 'நிறைந்த வன்பழி நங்குடிக்கு' என்ற பாசுரத்தின் ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியில் இதன் சுருக்கம் காண்க.)

அருளிச் செயல்களில் ஆழ்வானுடைய நிர்வாஹம்

நம் ஆசார்யகளெல்லாரும் ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வார்களுடைய ஈரச்சொற்களையே கொண்டு போது போக்குவர்கள். ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் அருளிச் செயல்களிலே நயிப்பித்து அநுபவிப்பர்கள். இப்படிப்பட்ட அநுபவம் ஆழ்வானுக்கு அதிகமாயிருக்கும். திவ்யப்ரபந்தங்களிற் பல பாசுரங்களிலே ஆழ்வானுடைய நிர்வாஹம் என்று அருமையாகக் கொண்டாடப்படும் நிர்வாஹங்களுண்டு. விரிப்பிற் பெருகுமாதலால் ஒன்றிரண்டு காட்டுவோமிங்கு.

திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் நாயகிபாவனையுடன் பேசுகிற திருப்பதிகங்களில் "மாசறு சோதி" (5-3) என்பதுமொன்று. அத்திருவாய்மொழியை ஆழ்வான் ஒருகால் ராஜேந்த்ர சோழனென்னுமிடத்திலே அற்புதமாக உபந்யஸிக்க நேர்ந்தபோது, அதில் ஏழாம்பாசுரத்தை உபந்யஸிக்குங்காலத்து 'தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ தையலார் முன்பே' என்ற ஈற்றடியின் பொருளை விவரிக்குமளவில் 'ஆமருவி நிரைமேய்த்தான் நம்பியார்' என்னும் பெயரையுடையராய் நூறுபிராயம் போந்திருப்பாரொரு பெரியவர் நடுங்க நடுங்க எழுந்திருந்து நின்று "ஸ்வாமிந்! நாயகி

பாசுரமாகச் செல்லுகிற இத்திருவாய்மொழியில் 'தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ' என்னக் கூடுமோ? தலைவி தலைவனைத் தலையால் வணங்குவதென்பதுண்டோ?'' என்று கேட்க, ''பிராட்டி திருவடியிடத்தில் ஸந்தேசம் சொல்லியனுப்பும்போது, 'கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் ஸுஷுவே யம் மநஸ்விநி தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச சிரஸாபிவாதய' என்று சொன்ன ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தை யெடுத்து மிகவுமழகாக உபந்யஸித்து 'மமார்த்தே .... சிரஸா ச அபிவாதய' (எனக்காக அவரைத் தலையால் வணங்கு) என்று பிராட்டி சொன்னது கண்டீரே'' என்றருளிச்செய்ய, அப்பெரியவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார். நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்த வியாக்கியானங்களிலே இங்ஙனே பல விஷயங்கள் காண்க.

ஆழ்வானுடைய திவ்ய க்ரந்தங்கள்

திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரையில் அருளிச் செய்த மூன்று ஸ்தவங்களும் பிறகு எம்பெருமானார் நியமநத்தினாலருளிச் செய்த வரதராஜஸ்தவமும், அதன்பிறகு அருளிச் செய்த ஸ்ரீஸ்தவமும் ஆகப் 'பஞ்ச ஸ்தவங்கள்' ஆழ்வானுடைய திவ்ய ஸூக்தியாக ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் ''அவிஜ்ஞாதா'' என்னும் திருநாமத்தை வியாக்கியானிக்குமிடத்து, 'ஸர்வஜ்ஞதாம் ஏவமுபாலபாமஹே த்வம்ஹ்யஜ்ஞ ஏவ ஆச்ரிததோஷ ஜோஷண:' என்கிற ச்லோகத்தை உதாஹரித்து, இது தம் திருத்தகப்பனாரருளிச் செய்ததாகவும் ('அத ஏவஹி தாதபாதா:' என்று தொடங்கி) ப்ரஸாதித்திருப்பதை நோக்குங்கால் இந்த ச்லோகம் பஞ்சஸ்தவங்களுள் இல்லாமையாலே வேறு சில ஸ்தோத்ரங்களும் ஆழ்வானருளிச் செய்துளர் என்றறியலாகிறது.

ஸ்ரீ தேசிகனருளிச்செய்த ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் சரம ச்லோகாதிகாரத்திலே ''பட்டரும் ஆழ்வானும் தந்தாங்களருளிச் செய்த நித்யங்களிலே'' என்றிருக்கக் காண்கையாலே ஆழ்வான் நித்யக்ரந்தமுமொன்றருளிச் செய்திருப்பதாக விளங்குகின்றது.

ஆனால் அது கிடைக்கப் பெற்றிலோம். இன்னமும் அவ்விடத்திலேயே ''ஆழ்வானுடைய சரம ச்லோக வ்யாக்யாநத்திலும் இவ்வளவே விவக்ஷிதமாகையால் ஒரு விரோதமுமில்லை'' என்கிற பங்க்தியும் காண்கிறது. இதனால் ஆழ்வான் சரம ச்லோக வ்யாக்யாந ரூபமாக ஒரு க்ரந்த மருளிச் செய்ததை விளங்குகின்றது; இதுவும் கிடைக்கப் பெறுகின்றிலோம்.

யமகரத்நாகரம் என்கிற அற்புதமான ஒரு க்ரந்தம் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதார சரித்திரங்களைப் பரக்கப் பேசுவதொரு யமகமயமான ஸம்ஸ்க்ருத காவ்யம்; பதினாறு ஆச்வாஸங்களையுடையது; இது சிறந்த வியாக்கியானத்துடன் ஆந்த்ரலிபியில் முத்ரணமும் செய்யப் பெற்றிருக்கின்றது. இந்நூலின் அருமை பெருமைகளைப் பேசுதல் யார்க்கும் நிலமன்று. மூலமும் வியாக்கியானமும் ஆகவிரண்டும் ஆழ்வான் தாமே அருளிச் செய்ததாக அச்சிடப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம். ''ப்ரணிபத்ய பரம புருஷம் ஸ்ரீ வத்ஸாங்க: பராசராந்யாஹ்வ: – ஸ்வயமேவ யமகரத்நாகர விவ்ருதிம் காத்துமாரபதே.'' என்கிற ஒரு ச்லோகமும் வியாக்கியானத் தொடக்கத்தில் காண்கிறது. பராசரரென்னும் மறுபெயருடைய ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் இக்காவ்யத்திற்கும் வியாக்கியானத்திற்கும் கர்த்தா என்று நன்கு விளங்குகின்றது. 'ஸ்ரீவத்ஸாங்கர்' என்கிற திருநாமம் ஆழ்வானுக்குத் தவிர மற்று யார்க்கேனும் இருந்ததாகக் கேள்வியில்லை; 'பராசரர்' என்கிற மறுபெயர் ஆழ்வானுக்கு இருந்ததாக ப்ரஸித்தி இல்லை. இக்காவ்யத்தில் இரண்டாவது ஆச்வாஸத்தில் பதினைந்தாம் ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில்– எம்பெருமானாரருளிச் செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் தஹராதி கரணத்திலுள்ளதொரு வாக்கியத்தை அநுவதித்தெழுதி 'அதிற் சொன்ன பொருள் எம்மால் சாரீரத்தில் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது; கண்டநயுக்திகள் முதலியவற்றின் விரிவை ஆங்கே கண்டுகொள்வது' என்ற கருத்துப்படச் சில வாக்கியங்கள் காண்கின்றன. அவற்றை நோக்குங்கால் இந்த க்ரந்தம் ஆழ்வானருளிச் செய்த தன்றென்று

நிர்ணயிக்க நேருகின்றது. ஆனால், மேற்குறித்த வாக்கியங்களில் பிரபலமான அச்சுப்பிழைகளிருப்பதாகவே நாம் கொள்ளவேணும்; மேற் குறித்த வாக்கியங்கள் உண்மையாயின் இந்த க்ரந்தம் எம்பெருமானார்க்கு ப்ரதிபக்ஷியான வொருவரால் இயற்றப்பட்டதாக வேணும்; அது சொல்லவொண்ணாது; க்ரந்தத் தொடக்கத்தில் ஆசார்யநமஸ்கார ப்ரகரணத்தில், நம்மாழ்வார், ஆளவந்தார், எம்பெருமானார் ஆகிய மூவரையும் மூன்று ச்லோகங்களாலே ஆச்சரியமாகப் புகழ்ந்து பேசி வணங்கியிருப்பதால் எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உய்ந்தவொருவரே இந்த க்ரந்த கர்த்தாவாக இருக்க உரியவர். எம்பெருமானார்க்குப் பிறகு வேறொரு ஆசார்யரைப் பற்றின ச்லோக மில்லாமையால் உடையவர்க்கு ஸாக்ஷாத் சிஷ்யரான ஒருவரே இயற்றியிருக்க வேணுமென்பது திண்ணம். க்ரந்தத்தின் சொற்சுவையையும் பொருட்சுவையையும் நோக்குங்கால் ஆழ்வான் தவிர வேறு யாரையும் நினைக்கவும் ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகவே யமகரத்நாகரமும் அதன் வியாக்கியானமும் ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திகளே யென்று கொள்ளக் குறையில்லை யென்பர் பலர்.

கூரேச விஜயம் என்கிற ஒரு க்ரந்தம் ஆழ்வானருளிச் செய்ததாகச் சிலர் சொல்லுவதுண்டு; சோழராஜ ஸபையில் ஆழ்வான் உபந்யஸித்த பூர்வபக்ஷஸித்தாந்த கோடிக்ரமங்களைப் பின்புள்ளார் எடுபடுத்திக் கூரேச விஜயமென்று திருநாமம் சாத்தினவளவேயன்றி இஃது ஆழ்வானருளிச் செயலன்று. இதைப்பற்றின விரிவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு நியமநம் பெறுதல்

இங்ஙனே ஆழ்வான் லோகோஜ்ஜீவநங்களான ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச் செய்து கொண்டு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே ஒப்புயர்வற்று விளங்கிவரும் நாளில், எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலே திருவாய்மொழி காலக்ஷேபம் நடந்துவருகிற அடைவில், (10–9)

'சூழ்விசும் பணிமுகில்' திருவாய்மொழியளவிலே வந்தவாறே, "முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள" என்கிற பாசுரத்தில் 'பரமபதத்திலே முற்பட்டிருக்குமவர்கள் பிற்பட்டு எழுந்தருளுமவர்களை எதிர்கொண்டு உபசரிப்பார்கள்' என்று பரக்க அருளிச்செய்ததை உடனிருந்து கேட்ட ஆழ்வான், 'நாம் பரமபதம்போக உடையவர்க்குப்பிற்பட்டோமாகில் அவ்விடத்திலே உடையவர் நம்மை எதிர்கொண்டு உபசரிக்க வேண்டும்படி நமக்கு மஹாபசாரம் விளையுமாதலால் பரமபதத்துக்கு நாம் முற்படவேணும்' என்று துணிவுகொண்டு எம்பெருமானார் பக்கலிலே விண்ணப்பம் செய்யாமல் நம்பெருமாள்முன்பே போய் நிற்க, பெருமாளும் ஆழ்வானை நோக்கி "என் காணும் ஆழ்வான்! ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள வந்தாற்போலேயிராநின்றீர்" என்ன; ஆழ்வானும் ஒரு ச்லோகத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, மிக உருக்கமாக உபந்யஸிக்க, பெருமாள் திருவுள்ளமுவந்து "உமக்கு வேண்டிற்றெல்லாம் தருகிறோம், வேண்டிக்கொள்ளும்" என்ன; ஆழ்வானும், "அடியேனுக்குப்பண்டே எல்லாம் தந்தருளிற்றே!" என்ன, பெருமாளும் "அப்படியன்று, இப்போதும் வேண்டிக்கொள்ளும்; நம்பெண்டுகளாணை, நம் இராமாநுசனாணை; தருகிறோம்" என்று நிர்ப்பந்திக்க, ஆழ்வானும் "இந்த அழுக்குடம்பை விடுவித்து நித்யவிபூதியில் நித்யாநுபவத்தைத் தந்தருளவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்க, பெருமாளும் அது கேட்டு 'அந்தோ! ஆழ்வானைப் பிரிய வேண்டிற்றே!' என்று மிகவும் வருந்தி "இந்த வரமொழிய வேறு வரம் வேண்டிக் கொள்ளும்" என்ன; "ஒன்றேயுரைப்பான் ஒரு சொல்லே சொல்லுவான் என்றதைப் பொய்யாக்கலாமோ? வேண்டினதைத் தருகிறேனென்றருளிச் செய்து வைத்து மீண்டு இங்ஙனே மறுக்கலாமோ? அடியேன் வேண்டினதையே தந்தருளவேணும்" என்று ஆழ்வான் ப்ரார்த்திக்க, பெருமாள் 'இனிச் செய்யலாவதில்லை' என்று துணிந்து "உமக்கும் உம்முடைய

திருநாமஞ் சொல்லுமவர்கட்கும் உம்முடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கட்கும் மேல்வீடு தந்தோம்'' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, திருப்பரிவட்டமும் தளிகை ப்ரஸாதமும் பூந்தண்மாலைத் தண்டுழாயும் திருக்கைச் சிறப்பும் ப்ரஸாதித்து விடை கொடுத்தருளினார்.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு நியமநம் பெற்றதை எம்பெருமானார் உணர்ந்து மகிழ்தலும் வருந்துதலும்

ஆழ்வான் இங்ஙனே திருநாட்டுக்கு வரம் பெற்றபடியை எம்பெருமானார் கேட்டருளி ''முன்பு நாம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸந்நிதியிலே ரஹஸ்யார்த்த உபதேசம் பெற்றபோது 'இவ் வர்த்தத்தைப் பரமரஹஸ்யமாகப் பேணிக் கொண்டிரும்' என்று நம்பிகள் நியமித்தருளினபடிக்கு மாறாக அத்திருக்கோட்டியூரிலேயே தெற்காழ்வார் திருவோலக்கத்திலே அப்பொருளைப் பலருமறிய வெளியிட்டோமாகையால் ஆசார்ய நியமநத்தை அதிக்கிரமித்த தற்குப் பலனாகிய நரகமே நமக்கு ப்ராப்தமாகவுள்ளது; மோக்ஷம் பெற நமக்கு வழியில்லை என்றிருந்தோம். இப்போது 'ஆழ்வானோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் மேல் வீடுதந்தோம்' என்று நம்பெருமாள் நியமித்தருளினமையால் இனி நமக்கு ஒரு குறையுமில்லை; நமக்கு ஆழ்வானோடே ஸம்பந்தமுண்டே'' என்று களித்துக் காஷாயத்தை ஆகாசத்திலே வீசியெறிந்து மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு விட்டார். இதனை அடியொற்றியே,

அர்வாஞ்சோ யத்பதஸரஸிஜ த்வந்த்வமாச்ரித்ய, பூர்வே
மூர்த்நா யஸ்யாந்வயமுபகதா தேசிகா முக்திமாபு:
ஸோயம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம்
யத்ஸம்பந்தாத் அமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத:

என்கிற ச்லோகம் அவதரித்தது. (இதன் பொருள் – தம்முடைய சிஷ்யர்களைத் தம்முடைய திருவடிஸம்பந்தத்தாலும், தம்முடைய

பூர்வாசார்யர்களைத் தமது திருமுடி திருமுடி ஸம்பந்தத்தாலும் உஜ்ஜீவிப்பித்தருளிய எம்பெருமானாரும்கூட, ஆழ்வானுடைய ஸம்பந்தத்ததாலே தமக்கு முக்தி திண்ணமென்று திருவுள்ளம் பற்றினராதலால் இவ்வாழ்வானுடைய சிறப்பு சொல்லாற் கூடும்பரமன்று – என்கை.)

"யத்பாதாப்ஜாநுபத்ந: ஸகல பவப்ருதாம் கல்பதே முக்திஸித்த்யை, யத்ஸம்பந்தாத் கரஸ்தாமமநுத ஸ யதிக்ஷமாபதி: ஸ்வஸ்யமுக்திம் தஸ்மித் கூராதிநாதே" என்று வரவரமுநி சதகத்தில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணாவும் அருளிச் செய்தார்.

இத்தால், நற்கதி நண்ணுதற்கு ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் போலே ஸச்சிஷ்ய ஸம்பந்தமும் உறுப்பாம் என்றதாயிற்று.

இங்ஙனே தம்பேற்றை நினைத்துக் களித்த எம்பெருமானார் 'உலகுக்கு ஒருயிரான ஆழ்வானை இழந்து நாம் எங்ஙனே உயிர் வாழ்ந்திருப்பது?' என்று மிகவும் திருவுள்ளம் நொந்து ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளெல்லாரையுங் கூட்டிக் கொண்டு ஆழ்வானிருந்த விடத்தேறச் சென்று "என் செய்தீர்! என் செய்தீர்!! இப்படியும் எம்மைப் படுகொலையடிக்கலாமோ?" என்று கேட்க; ஆழ்வானும் பரமபதத்துக்குத் தாம் முற்படவேண்டிய காரணத்தை விண்ணப்பம் செய்ய, உடையவர் அதுகேட்டு "ந சாஸ்த்ரம் நைவ சக்ரம: என்று அடைஷகெட்டிருக்கும் நித்யவிபூதியிலே நீர் அடைவு தேடுவதே! இப்படியும் ஒரு சேஷத்வகாஷ்டையுண்டாவதே!" என்று மிகவும் வியாகுலராய்க் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் ஆழ்வானையணைத்துக் கொண்டு விம்மல் பொருமலாய்த் திருவுள்ளமுடைகுலைப்பட்டு, "ஐயோ ஆழ்வான்! உயிர் நிலையான உம்மையிழந்து எங்ஙனே தரிப்பேன்; என்னையும் உடன் கொண்டுபோகத் திருவுள்ளம் பற்றினீரில்லையே!. நம்மைவிட்டகன்று போக உமக்கு ருசிப்பதே!. பரமபதநாதனும் அங்குள்ளாரும் என்ன நோன்பு நோற்றார்கொலோ!, இங்கு உறங்குகிற பெருமாளும் நாங்களும் என்ன பாபம்

பண்ணினோமோ: 'இச்சுவை தவிர யான் போய் இந்திரலோகமாளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே!' என்ற பாசுரத்தையும் மறந்திட்டீரே! ஐயோ, என்செய்தீர்! இனி உம் திருவுள்ளம் கலங்கும்படி பல சொல்லிப் பயனென்? உம்முடைய பேற்றுக்குநாம் விலக்கடி யாகலாமோ? சுகமாக நித்யவிபூதியேற எழுந்தருளீர்'' என்று சொல்லிச் செவியிலே த்வயத்தை அருளிச் செய்ய; அருகிருந்த முதலிகளெல்லாரும் ''இப்போதாக இதுவென்?'' என்று கேட்க; ''நீங்கள் அறியீர்களோ? ராஜகுமாரனுக்குக் கற்பூர நிகரமில்லாவிடில் நாக்கு வறளுமாபோலே இவர்க்கு த்வயமில்லாத போது நெஞ்சு வறளும்'' என்றருளிச் செய்து ஆழ்வானுடைய திருமுதுகைத் தடவி அஞ்ஜலித்து விடை கொடுத்தருளினார்.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளல்

உடையவருடைய நியமனமும் பெற்ற ஆழ்வான் உடையவர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்துகிடக்க, உடையவரும் இரண்டு திருக்கைகளாலும் வாரியெடுக்க, எழுந்திருந்து உடையவர் திருவடித் தாமரைகளைத் தம் திருக்கண்களிலும் திருமார்பிலும் ஒற்றிக் கொண்டு ஸ்ரீபாததீர்த்தமும் கொண்டு கைகூப்பி "இனி மடமே எழுந்தருளவேணும்'' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து வடவாற்றங்கரையளவாக உடையவர் பின்னே செல்ல, "ஆழ்வான்! இனி நில்லும்" என்ன; தண்டன் ஸமர்ப்பித்து மீண்டு ஆழ்வார் திருமாளிகைக்கு அருகிலிட்ட திருக்காவணத்தின் நடுவே எழுந்தருளியிருந்து (தேவியாரான) ஆண்டாளைப் பார்த்து "என்ன நினைத்திருக்கிறாய்?' என்ன; ஆண்டாளும் 'தேவரீர் திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லுகையொழிய அடியேனுக்கு வேறொரு நினைவுண்டோ?" என்று திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு அஞ்ஜலித்து நிற்க, ஆழ்வானும் பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் அழைத்தருளி "பெருமாளும் நாச்சியாரும் எழுந்தருளியிருக்க உங்களுக்கு ஒரு

குறையுமில்லை; நம்பெருமாள் பெற்று வளர்த்தாரென்று இறுமாந்திராதே எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்றிருங்கள்; ஆண்டாள் முகம் கன்றாமல் நடவுங்கள்; பாகவத விஷயங்களிலே சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் அபசாரப்படாதே அவர்களை அநுவர்த்தித்துக் கொண்டு போருங்கள்" என்றருளிச் செய்து தம் திருவடிகளிலே விழுந்து கிடந்த பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையுமெடுத்துத் திருக்கையாலே கண்ணநீரைத் துடைத்து "நீங்கள் ப்ராக்ருத ஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருந்தினீர்களாகில் உடையவர் திருவடி ஸம்பந்தத்தை தூஷித்தீர்களாவீர்; ஆத்ம ஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருந்தினீர்களாகில் நம்முடைய ஒழிக்க வொழியாத உறவை அறிந்திலீர்களாவீர்" என்று அவர்களைத் தேற்றி, கோயிலுக்கு நேரே பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான் மடியிலே திருமுடியையும் ஆண்டாள் மடியிலே திருவடிகளையும் வைத்துக் கொண்டு ஆழ்வார் ஆளவந்தார் உடையவர் திருவடிகளைச் சிந்தனை செய்து கொண்டு அன்றே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். பிறகு எம்பெருமானார் எழுந்தருளி பட்டரைக் கொண்டு சரம கைங்கரியங்களைப் பெருக்க நடத்தியருளினார்.

வைபவ நிகமநம்

இங்ஙனே ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினாராகிலும், மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழாகிற திருமேனியோடும் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியோடும் இவ்விபூதி எங்கும் நிறைந்து விளங்கின்றாராகையால் அன்றிழந்த நாமும் கண்கள் துஞ்சாதே கண்ணாரக்கண்டு களிக்கும் பாக்கியமுடையோம். எத்தனை சொல்லிலும் தலைக்கட்ட முடியாதே எவ்வளவு அநுபவிக்கிலும் 'அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதமே' என்னுமாபோலே தெகுட்டாத அமுதமாயிரா நின்ற இத்திவ்ய சரிதையை

ஸ்வாநுபவத்தளவிலே நிறுத்திக் கொள்ளாதே பராநுபவத்துக்கும் பாங்காகப் பழைய நூல்களிலிருந்து ஸங்க்ரஹித்துப் பிரகாசிப்பித்தோம்.

ஏவம் கூரபதேச்சரித்ரமமலம் ஸம்பத்கரம் ஜ்ஞாநதம்
ஸர்வேஷாமகநாசநம் பவஹரம் மோக்ஷப்ரதம் தீமதாம்
யே ச்ருண்வந்தி படந்தி ஸௌம்யஹ்ருதயாஸ் ஸம்யக் மஹாபக்தித:
தே கச்சந்தி பரமம் பதம் ப்ரவிமலம் விஷ்ணோர்த்ருவம் சாச்வதம்

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமிச்ரேப்யோ நம உக்திமதீமஹே
யதுக்தயஸ் த்ரயீ கண்டே யாந்தி மங்கல ஸூத்ரதாம்

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த மஹாவித்வான்
பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர்ஸ்வாமி ஸங்கரஹித்தருளிய

கூரத்தாழ்வான் வைபவம்

முற்றுப் பெற்றது.

ஆழ்வான் திருவடிகளே சரணம்